

 Edebiyat Defteri

Erkan ÇELİK -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
27 Mayıs 2020 Çarşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Yalnızlığım Beni Yalnız Bıraktı

Genelde yalnızlığımı oturur birer çay demlerdik kendimize. Bir tutam acı, bir tutam teessüf ve bir tutam da olmayan mutluluğun kırıntısı olurdu çayımızda. Yalnızlığımı paylaşır, kendimce kendimi yalnızlığımın adanmış duygularımın hepsini sözcüklere döker ona sergilerdim. Fakat yalnızlığında yalnız bırakmadığım yalnızlığım, bugünkü yalnızlığımda beni yalnız bırakmış durumda... ne çayımı tek içebiliyorum ne de duygularımı sözcüklere dökabiliyorum. Ve birazdan sabah olacak, istemesem de elbet o güneş doğacak! ve yine her zaman ki gibi sahte maskem olan, kendimce hiç benimseyemediğim yoksa benimsemek mi istemediğim o mutluluk maskesi hiç tereddütsüz takılacak... Yine insanlar, yine gereksiz şakalar ve yine tabii ki hiç eksik olmayan "çok mutluyum" deyişlerim. Ne olur hiç sabah olmasın, güneş doğmasın. Ben sözcüklerimle, kalemimle, hatta yalnızlığımı yalnız bırakmış yalnızlığımınla da mutlu olurum. Ya da sabahlar olsun, o güneş doğsun; lakin, etraf artık biraz da olsa mutluluk değil de huzur koksun!!

O'nu Özlemek

Onu her özlediğimde şarkılarımda olmak gibi bir zorunluluğu vardı sanki. Şarkının her defasında, her tekrarında beni ağlatmak zorundaydı. Bunlar aylar belki de yıllar sürmüştü... her şey ne kadar acıydı biliyor musunuz? Şarkılarda ruhu dinlendireyim derken, acı çekmek, acı çektiğim için de ağlamak... Evet, büyük bir Özlem'le özlüyordum onu. Aylardan hazirandı, bilirim... İstanbul'un yağan yağmuru yanaklarımla beraber onun tabutunu da ıslatıyordu. Yağmur durmuş, göz yaşlarım yağmaya başlamıştı. Akşam olmuş, sessizliğimin çığlıkları feryat etmeye başlamıştı. Herşey çok basit, bir o kadar da acı vericiydi. Kısa fakat acılı ömrümde. Gecelerin güneşi olan Ay kaybolmuş, gökyüzünü kaplayan bir siması vardı. Her gecenin her saatinde hatta dakika ve saniyesinde onu izlediğim gecelerim oldu. Uyuyamadığım, hıçkırıklara boğulduğum, ufacık gözlerimde onsuzluğun göz yaşları doldu. Sabahlar onsuz başlarken önce zaman, sonra da bedenim dondu...

Mutluluk

"Mutluluk?" Sanırım bize hiç denk gelmeyen bir kıtlık!

Bizler kıtlık yaşamaktan çok acı çekmekten bıktık. Acılarımıza herhangi bir terapi bulamadan defalarca acı üzerine acı yaşadık. Her defasında, her seferinde acıları, dertleri, içimizdeki fırtınaları anlamaya da çalıştık. Ne anlamaya çalışmak bize terapi oldu ne de yeni acılara kapı kapatmak... Her defasında bile bile bu başarısızlık da neyin nesiydi ki? Acı çekmek için acılarla yaşamak gerekmezdi. Acıları anlamak için sadece acı çekmek gerekirdi. Sessiz, çaresiz ve acı çeke çeke... Mutluluğa el sallamak isterdik. Nasıl birşeydi acaba? O da acı gibi bizlerde tesirini bırakır mıydı? Acının bizlere sunduğu hüsrana o da sahip mıydı acaba? Hiç görmedik malesef! Ondandır mutluluğa el sallayamamız. Eğer olur da mutlulukla tanışmadan ahirete intikal edersem, mutluluğa hakkımı helal etmediğimi söyleyin lütfen. Sizlere vasiyetimdir bu. Hep beklediğimi söyleyin. Acılarla beraber, her gece yolunu gözlemekten uyuyamadığımı da ekleyin. Ağlamaklı gözlerim, sırf mutluluk bize uğramadı diye hıçkırıklarına küs olduğu günler de oldu. Ve" mutluluğun gelmeyeceğini bile bile beni akıtmaktan bıkmadın mı?" diyen, bana bas bas bağırın göz yaşlarım da oldu. Beklemekten bıktım mı? Asla. Çünkü artık acılar dahi mutluluğun gelmeyeceğini bildiğinden, kendilerini çok kez mutluluğa dönüştürdükleri oldu. Çok acıdılar sanırım bana. Ya da onlar da çekilmekten bıktılar. Her gün, her gece, her saat, her dakika, her saniye...

Acılarla Dolan Bir Gencim!

Yine, gecelerden hüzüdü. Gece, ayrı bir gece olmakla beraber bizi çok üzdü. Düşlerde biz bütün acı çekenler buluşacak, dert yanacaktık. İzin vermedi acılar. Çünkü onlar bizden üstündü. Feryatlar, bağırmlar, çağırmlar başlamış; bütün acı çekenler çaresizce bekliyordu. Yüzlerindeki okunan acının tebessümleri, herbirinin yüreğindeki kocamaaan korku dolu duygularla denk idi. Mutluluk, orada yabancılik çeker iken, acılar, çoktan acı çekenlerle beraber istenmeyen bir arkadaş, dost hatta ekür bile olmuştu. Hayatımızda istenmeyen biri nasıl olur da bizimle bu kadar vakit geçirirdi? Bizler, artık acılardan, bunalımlardan kurtulmak istemiş biran önce saadette olmak istemiştik. Çok şey istemediğimiz ayandı. Duygularımız bizi oracıkta anlamıştı. Onlar da bizimle beraber, olmayan yaralarda kanayandı. Mutluluğu iyi hatırlıyorum. İlk okulda denk gelmişti. İlk karnemi aldığımda, ilk sınıfımı geçtiğimde uğramıştı. Fazla değil sadece bir gün olmayacak kadar yanımda durdu ve güneş batıdan kaybolmadan, mutluluk kayboldu. Henüz bir çocukken o sıralar, mutluluğun uğramadığı biriydim. Şimdi acılarla dolan bir gencim ve mutluluğu es geçtim!

Sen'i Unutmak

Senin için hâlâ acı çektiğime inanamıyorum. Onca zaman oldu, bir kez bile merak etmez mi insan? Nerdeyim, ne yapıyorum? Kimin omzunda kaç kez ağladım senin için hiç mi aklına gelmedi mi? Gerçekten bu kadar gururlu muydun? Bana bir şey söyle. Seni unutamam için bir şeyler söyle! Ağır bir şey söyle, gücüme gidecek bir şey söyle! Seni kafamın içinden söküp atabilmem için, göz yaşlarımın artık sel olmaması için, geceleri rahat uyuyabilmem için, herkesi sana benzetmemem için bir şey söyle bana. Ya kendini unuttur bana, ya da bir sor "nasılsın? diye. Yetmez mi artık çektiğim acılar, sancılar ve çektiğim Sen'ler? Sabah sensin, öğle sensin, akşam sensin, güneş de sensin ay da sensin! Hadi bi gör artık beni, halimi! Bırak kör olmayı! Burada seni bekleyen, yolunu gözleyen kocaman bir Ben var! Geceleri ise etrafım sen haricinde hep duvar? Ben onlara seni, onlar bana beni anlatıyor... Hadi bi gör artık beni. Bütün lisan-ı halim yokluğunu anlatıyor...

Engeller Hayalleri Engelleyemez

Adı Murat'tı. İlkokul son sınıf öğrencisiydi. Tek hayali biran önce okulunu bitirmek ve ortopedi uzmanı olabilmektir. Zira, Murat, kendi gibi engelli kardeşlerini sağlıklarına kavuşturmak, suratlarındaki o sıcak tebessümlerini, mutluluklarını izlemek en büyük hayaline sıkıştırmıştı. Murat, derslerinde gayet başarılı, düzenli, tertipli bir öğrenciydi. Okuluna sürekli tekerlekli sandalyesi ile gider gelirdi. Annesi Hasibe Hanım, hiç bir zaman halinden şikayet etmeden sabah götürür, öğle getirirdi. Babası Mehmet Bey, Murat'ın henüz doğmasına günler kalmışken inşaattan düşmüş, hayatını kaybetmişti. Bir başına kalan Hasibe Hanım, bütün hayatını biricik oğluna hayatını vakfetmiş; kapıcı, hizmetçi, satış elemanı vb. işler yapmıştı. Yeter ki oğlu okusundu.

Hiç bir yakınları olmadığından tedavisi için yardıma bulunacak birileri de yoktu. 25 bin liraya duyulan ihtiyacı Hasibe Hanımın karşılaması mümkün değildi. Hasibe Hanım, belki az da olsa sadece evi geçindirebilirdi.

Pazar akşamı Murat evde yalnız kalmış, pazartesi günü gireceği Türkçe dersi yazılısına çalışıyordu. Tekrar üstüne tekrar yapıyordu. Çok yüksek almalı, annesini sevindirmeliydi. Aynı zamanda hayallerine de yetişebilmek için çalışmalıydı. Çalıştığı konuların hepsini yapabilse dahi elli puanlık da kompozisyon vardı tabii. Kompozisyonun konusunu yazılı esnasında öğreneceğinden elinden gelen bir çalışma yoktu, kompozisyon için.

Pazartesi olmuş ve yazılı saati gelmişti Murat ve arkadaşları için. Bütün soruları tereddütsüz, heyecanlı heyecanlı cevaplarırken Murat, sıra kompozisyona gelmişti. Konu "Yalnızlık ve mutluluk".

Murat, zaten geceler boyu bunlarla ilgili yazılar yazıyor, yalnızlığını kendi kendine paylaşıyor, yazılarla terapi ediyordu kendini. Ve büyük bir zevkle yazdığı kompozisyonu bitirdikten sonra bir kez daha gözen geçirmiş, hatalarını düzeltmiş ve yazılı kağıdını teslim etmişti.

Öğretmeni Selma Hanım, Murat'ın yazılı kağıdını incelerken kompozisyonu okumuş, ağlamaklı duygularına engel olamamış ve Murat'ın yazmış olduğu kompozisyonu tekrar tekrar okumuştur.

Yazdığı kompozisyon:

"Genelde yalnızlığımla oturur birer çay demlerdik kendimize. Bir tutam acı, bir tutam teessüf ve bir tutam da olmayan mutluluğun kırıntısı olurdu çayımızda. Yalnızlığımla paylaşır, kendimce kendimi yalnızlığıma adanmış duygularımın hepsini sözcüklere döker ona sergilerdim. Fakat yalnızlığında yalnız bırakmadığım yalnızlığım, bugünkü yalnızlığımda beni yalnız bırakmış durumda... Ne çayımı tek içebiliyorum ne de duygularımı sözcüklere dökabiliyorum. Ve birazdan sabah olacak, istemesem de elbet o güneş doğacak! Ve yine her zaman ki gibi sahte maskem olan, kendimce hiç benimseyemediğim yoksa benimsemek mi istemediğim o mutluluk maskesi hiç tereddütsüz takılacak... Yine insanlar, yine gereksiz şakalar ve yine tabii ki hiç eksik olmayan "çok mutluyum" deyişlerim.

Ne olur hiç sabah olmasın, güneş doğmasın. Ben sözcüklerimle, kalemimle, hatta yalnızlığımla yalnız bırakmış yalnızlığımla da mutlu olurum. Ya da sabahlar olsun, o güneş doğsun; lakin, etraf artık biraz da olsa mutluluk değil de huzur koksun!"

Öğretmen Selma Hanım, kompozisyonu çok başarılı görmüş ve Murat'ı kompozisyon yarışmaları için ikna etmeye kararlıydı. Tek isteği sabah olsundu ve biran önce Murat'la konuşsundu.

Sabah büyük bir sevinçle okula hızlı ve heyecanlı adımlarla gitmiş Murat'ı ilk gördüğünde selam vermiş; kompozisyonunun çok başarılı olduğunu, eğer yarışmalara katılırsa büyük başarılarla imza atacağını söyler söylemez onayını almıştı Murat'ın.

İlk kompozisyon yarışması için heyecanlıydı Murat. Bir o kadar da tedirgin. "Acaba birinci olabilir miyim" der, der, dururdu. Lakin yarışma açıklandığında büyük sevinçler içerisinde adeta yüzer durumdaydı Murat, annesi Hasibe Hanım ve tabii ki de öğretmeni Selma Hanım. Adana ilinin Seyhan birincisi olmuş; bütün okulda konuşulan bir öğrenci olmuştu. Nihayet birinciliği kutlamışlardı Murat, annesi ve öğretmeni Selma Hanım. Espriler, şakalar, şarkılar, türküler eşliğinde... Öğretmen Selma Hanım, bu defa Murat'a büyük bir inançla Türkiye birinciliğini de kazanabileceğini söylüyordu. Büyük ödül elli bin lira idi. Kazansa hem kendini tedavi edebilecek hem de geçimlerini rahatlıkla sağlayabilecekti Murat. sadece "Yarışma ne zaman?" diyebilirdi öğretmenine sevinçten. "Gelecek ayın sonunda" dedi öğretmeni Selma Hanım.

Yarışmaya girmiş, yarışmayı kazanmıştı Murat. Ve büyük ödülün de sahibiydi tabii ki. Zaman kaybetmeden hastaneye gitmişler, tedavi için gereken işlemleri halletmişlerdi.

Nihayet artık Murat da arkadaşları gibi yürüyor, koşuyor, eğleniyordu. Ama hâlâ hedefinden vazgeçmemiş idi. Biran önce okumalı ve ortopedi uzmanı olmalıydı. Yıllar geçmiş; lise, üniversite derken Murat artık bir ortopedi uzmanıydı. Bütün hastalarını ücretsiz tedavi ediyor, şakalarla beraber şarkılar, türküler söylüyordu.

Başarılı bir ameliyattan çıkarken acı bir haberle karşılaşmış, hayatı yıkılmıştı oracıkta Murat'ın. Annesi ölmüştü. Hastaneye gelirken otobüs çarpmış, beyin kanaması geçirmişti.

Kabir ziyaretine gelenler baş sağlığı dilemiş ve gitmişlerdi. Murat tek başına annesi ile kalmak istiyordu. Ağlaya ağlaya...
Nihayetinde hastaneden bit hemşire ile evlenmiş, mutlu bir hayat sürdürüyordu Murat.Ama asla annesini unutmamış, annesinin yasını tutmuş, öğütlerini tek tek yerine getirmiş, nasihatlarını saatlerce oğlu Mehmet ve kızı Hasibe'ye anlatmıştı. Kesintisiz, Usanmadan...

Fabrika Kızı

(Okuyacağın her şeye inanacaksın hiç okuma daha iyi)

"Yeni gelenler buraya toplansın hemen!" Diye bağırarak bir nidadada bulundu, Formen Yasemin Hanım. Hava epey sıcak, millet oruçlu; işe yeni başlayanlar da heyecanlı, bir o kadar da tedirgindi. İlk günümüz olduğu için henüz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Tanıdığım bir tek Atakan Bey vardı. Onunla da iş görüşmesine gelirken tanışmıştık. Yeni yeni tanışmalara göre aramız gayet iyi, samimiydi. "Hadi bayanı bekletmeyelim de işe başlayalım biran önce" dedi, Atakan Bey. Kafa sallayarak onayladım. Formen Yasemin Hanım, isimlerimizi, ev adreslerimizi, telefon numaralarımızı ve TC kimlik numaralarımızı alırken bayağı asabi, kızgın görünüyordu. Tatlılığı, sempatikliği o kadar ağır basıyordu ki bütün asabilğini ve kızgınlığını örtüyordu.

İlk kez çalışacaktım bir tavuk fabrikasında. Yeni insanlarla tanışmak, samimileşmek en büyük hazlarım arasındandı. Bu tavuk fabrikasında da oldukça fazla işçi bulunuyordu. Dolayısıyla heyecanım ve sabırsızlığım üst safhadaydı. Etrafı, işçileri gözlüyor; hal ve hakaretlerinden doğan sorulara içimden cevaplar veriyordum. "Şu kıyafetleri giyin, ellerinizi sabunlu su ile yıkayın, şu makinadan geçin..." diye tek tek talimat vermeye başlamıştı bile Formen Yasemin Hanım. İlk iş günü ya, heyecanla tek tek yapıyorduk biz de.

Merdivenlerden yavaş yavaş, etrafı gözetleyerek iniyordum. Nasıl bir yerdi orası öyle! Tavuklar, koliler tek tek dizilmiş makinalara; havada her yeri gezecek şekilde hiç durmadan geçiyordu. Yürürken dikkatli yürümek lazımdı. Yerler kaygan, etraf da makinalarla dolu...

Bizi hemen klipse (paketleme) yönlendirdiler. Bu arada hafif sakallı olduğum için de Formen Yasemin Hanım "burası bir iş yeri. Sakallı makallı iş yerine girmek yasak" cümlesini de eksiltmedi tabi. Gülerek tamam dedim. O da asabilğini hiç bozmadan çekti gitti.

Ardından hemen Formen Nevruz Hanım geldi. O da bayağı sinirli görünüyor! "Hoş geldiniz beyler. Sizler yenisiniz değil mi? Neyse bakın şu şöyle... bu böyle... o öyle..." olacak derken, işe çoktan başlamıştık bile. Gece saat 02:40 civarı iken mola falan dediler, çıktık biz de. O gece bayağı yorulmuştum. Sabaha kadar ayakta kalıyorsun, banttan geçen tavukları alıp paletliyorsun. Yorucu bir iş oluyor tabi.

Bir, iki hafta derken milletle samimi olmuştum artık. Gülüşmeler, şakalar, şarkılar, türküler ağızdan ağıza dolaşıyordu. Ortam fazlasıyla sesli fakat çok güzel. İş her ne kadar yorucu olsa da ortamın güzelliği bütün yorgunluğumu atıyordu.

Formen; Sakine Abla, Nevruz, Handan Abla ve diğerleri... hepsini tanıyordum artık. Hepsi de sağ olsunlar çok iyi insanlardı.

Yeni bir iş gününe başlamak için kıyafetleri giymeye gitmiştim. Herkesin belli bir kıyafeti yoktu. Kıyafetler günlük yıkandığı için artık size hangi kıyafet denk gelirse. İsteyen ismini yazıp sahiplenebiliyordu tabi. O gün kıyafetin üzerindeki yazıya dikkat etmeden giymiştim. İşe başlayalı takriben üç saat olmuştu. Moladan inip, eldiven, çizme vs giymek için çalıştığım bölüme gidiyordum. Oraya vardığımda bir bayan yaklaştı. "Pişt pişt" dedi. Adımla çağırmayanlara hiç bakmam prensip olarak. Ve bakmadım. Bir iki defa da öyle çağırdı. Baktı ki bakacağım yok, geldi; sırtıma dokundu. "Sabahtandır sana sesleniyorum, neden bakmıyorsun?" Dedi. "Pardon, duymadım" "Neyse, şey diyecektim; üzerindeki yazının anlamını biliyor musun?" Dedi. Giyerken yazıya dikkat etmemiştim zaten. Baktığımda bir de ne göreyim! Arapça, eşek anlamında birileri yazı yazmış. Duruma sinirlendiğim için hemen oracıkta "hangi karakersiz, adını büyük harflerle buraya yazmış" diyerek bağırdım. Fakat ne ses çıkaran oldu ne de bir tepki veren. Oysa çok isterdim yapanın karşıma çıkmasını. Bayan, "hadi git izin alıp değiştir de millet görünce dalga geçmesin dedi" onaylayıp, hemen izin aldım ve değiştirmeye gittim. Bayana bir teşekkür etmeyi de unutmuşum sinirden. Üstümü değiştirdikten sonra aşağıya inerken bayanı arıyordu gözlerim. Bir teşekkür borçluydum ona. O yüzden borcumu ödemem benim için bir görevdi. Fakat göremedim. Nihayet onu yemekhanede yakalamıştım. Yanına vardım:

"Uyarınız için teşekkür ederim"

"Önemli değil, kim olsaydı aynı şeyi yapardım"

(Gülümseyerek) "ben de sandım ki sadece bana özel uyardınız"

(O da gülümseyerek) "yanlış anlamışsınız" dedi. Gerçekten çok tatlı, sempatik bir siması vardı. Bu konuşmadan sonra iş saatinde dakikalarca birbirimize bakıştığımız, gözlerle güldüğümüz olurdu.

Aradan haftalar geçmişti. Artık iştihakla konuşmak istiyordum onunla. Ama hangi bahane ile?....

Nihal Abla diye bir abla vardı. O da gereğinden fazla sempatik, komik bir ablaydı. Her derdini sonuna kadar dinler, derdinize derman olabilmek için elinden geleni yapardı. Lakin, bir derdini dinleyemez, ağzından laf dahi alamazdınız. Hemen arkamda çalışıyordu. Yaklaştım ona:

"Abla" dedim, "buyur Erkan'cım" dedi.

"Şu bir tane kız var ya, kıyafetteki yazı uyarmak için yanıma gelen"

"Evet, ne olmuş ona?" Diyerek sözümü kesti.

"Birşey olmadı abla, adını soracaktım sadece"

"Hıııı" dedi. "Buket'i diyorsun sen?"

"Evet abla" dedim. "Nasıl biri? Yani huy falan?" Der demez ürkütücü gözlerini açtı, gülerek:

"Hayırdır Yazar Bey, yoksaaaa" dedi. "Yok be ablaaaa" diyerek sözünü kestim. Aslında evet ablaydı. Çünkü karnımda, doğmak için bekleyen aşkın hoşlantısı vardı. Adını öğrenmişim. Buket'ti.

Nihal abla ile konuştuktan sonra derhal Buket'in olduğu bölüme gittim. Yine bakıyordu, ayırmıyordu gözlerini. Ben de ayırmıyordum gözlerimi. Yanına yaklaştım:

"Kolay gelsin" dedim gülümseyerek. O da gülümseyerek sağol anlamında başını sallamıştı. Bakışları, birşeyleri ifade ediyordu. Buna adım gibi emindim.

Yemekhanede yemek molasında iken yeni çıkmış olan kitabımın ayrıçlarından bir tane aldım, ona verdim. "Mrb, almak ister misin?" Aldı; ayrıçın üstündeki fotoğrafa, adıma ve metne bakıp, gözlerime baktı. (Gülümseyerek) "sen yazar misin?"

"Bilmem, öyle diyorlar" dedim. Ve hemen ardından:

"Üzerindeki iletişim adreslerinden herhangi birinden bana ulaşır mısın?" Dedim. O her ne kadar neden, niçin gibi sorular yöneltmişse de bana, ısrarlarım neticesinde "bakarız" cevabını almış, sabaha kadar iş yerinde sevinç dolu bir vaziyette işime koyulmuştum. O gece bir umut sarmıştı dünyamı.

Sabah iş bittikten sonra servislere binildi, servisler işçileri tek tek adreslerine bıraktı. Eve varmışım artık. Facebook, twiter, instagram gibi sayfalarımı açık bırakmışım. Buket mesaj atacak diye. On dakika geçmeden telefona bir mesaj geldi:

"Slm"

"A.slm, tanıyamadım?"

"Beni asla tanıyamazsın :) :)"

"Aslında tahmin ediyorum? :)"

"Et bakalım :)"

"Buket?" Dedikten sonra hemen aynı numara aradı beni. Açtığımda bir kahkaha sesi mevcuttu:

"Ay Erkan, öldüm gülmekten ya, sen kimden mesaj bekliyorsun böyle?"

"Kimsiniz?"

"Benim ya Sibel Abla'n"

"Of Sibel Abla ya! Hayal kırıklığına uğrattın ha!"

Sibel Abla, iş yerinde kalite kontor yapıyordu sanırım. Kendini çok sıcak kanlı bir hanımefendi idi. Gayet tatlı ve sevimli bir konuşmaya sahipti. O da açıköğretim fakültesinde okuduğu için üniversite, üniversiteye yerleşim puanları gibi konular sürekli sohbetimizin ana başlığı olurdu.

Telefonu kapadıktan sonra gece iş yerinde uyuya kalmamak için hemen uyudum. Akşam iş yerinde Buket'i görür görmez yanına yaklaştım:

"Neden aramadın?"

"Ya sen ne söyleyeceksen şimdi söylesene!"

"Yok yok. Sen ara" dedim, gülümseyerek.

"Eyi bari" dedi.

Yeni bir umut daha sarmıştı dünyamı. O gece de iş yeri gayet güzel, zevkli, hızlı geçiyordu.

Sabah kahvaltıya otururken tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti. Bu defa kesin odur dedim. Ve mesajı açtım:

"Slm" yazıyordu, cevap verdim:

"A.slm, tanıyamadım?"

"Tanımadığına neden cevap veriyorsun?"

"Belki tanıdık çıkar diye :)"

"Hem ara diye ısrar ediyorsun hem de tanımadım diyorsun!"

"Buket, sen misin?"

"Evet evet. Eeee, ne diyecektiniz sayın yazar bey?"

"Dur dur! Önce aradığın için şu heyecanı üzerimden atayım bi :)"

":) :)" at bakalım" dedi. Birşeyler bahane edip havadan sudan konuşup onu tanımaya çalışıyordum. Aradan bir iki hafta geçmişti. Ve ben ona aşkıttım. Bunu ona da itiraf etmişim bir hafta sonu bana yolladığı günaydın mesajından sonra. Fakat beklediğim tepki zuhur etmemişti. Sadece gülümsemişti. Daha önce iş yerinde hiç kimse ile çıkmadığını, iş yerinde kimse ile çıkmayacağını söylemişti bana. Hiç yılmadım. Daha çok mesaj atıyordum, daha çok iltifat ediyor daha çok seviyordum. Tabiri caizse edebiyatı en üst mevkide kullanıyordum. Ne yaptıysam, ne ettiysem kabul ettiremedim. Bir gece ona çok çocuksu bir hediye takdim etmişim. Hediyeyi görünce bana:

"Hem çıkmak istiyorsun hem de dalga geçer gibi çocuk çocuk hediyeler alıyorsun" dedi. Haklıydı aslında ama hediyeyi açıp neticeyi beklemiyordu. İsrarla almasını, sabah eve vardığında açmasını söylemişim. Nihayetinde kabul etmişti. Ve sabah kahvaltıda iken bir mesaj geldi:

"Evet, evet, evet; Seni Seviyorum" yazıyordu. Çok sevinmişim.

Çikolata kaplı, oyuncak yumurta almıştım. Çikolatasını kırılmadan ayrılacak şekilde ısıtıp içindeki kutuyu açıp oyuncuğu çıkarmıştım. Bir şiirle beraber çıkma teklifi ettiğim bir not bırakmışım içine. Sonra tekrar çikolatayı yapışacak kadar ısıtıp, kapatmışım. Ardından eski folyosu ile de sarınca ona vermişim. Aslında o da başından beri

beni seviyormuş. Onun için daha ne kadar savaşıcağım diye de teklifimi kabul etmiyormuş.

Herşeyimiz, her günümüz, her haftamız iş yerinde çok güzel geçiyordu. Gizli gizli konuşmalar, buluşmalar vs.

Üniversite gereği iş yerinden ayrıldıktan bir ay sonra aileler konusunda anlaşamayıp ayrılmıştık. Şimdi ikimiz de ayrı kollarda, başka kişilerle mutluyuz...

Kalite kontrolcü; Sibel Abla'ya, Formen; Yasemin Çelik, Sakine Abla, Handan Abla, Nevruz, Operatör; Fatih'e ve çalışan Nihal Abla'ya sonsuz sevgi ve selamlarımı yolluyor; hepsinin de hayatın meşakkatli kollarında hayatın en güzel yerlerine gelmeleri için Rabbime niyazlarda bulunuyorum...

Ümmetin Karın Sancısı

Yıllardır sürmekte olan ve hâlâ da sürekliliğini devam ettiren Ortadoğu'nun lanet, faşist, iğrenç batı ve batının yardımcıları Müslüman'lara hunharca zulüm etmektedirler. Oysa hani dünyada yaşayan her bireyin yaşamaya, barınmaya, okumaya, eğlenmeye hakkı vardı? Bugünü düşündüğümüzde, Ortadoğu'nun; Suriye, Irak vs. ülkelerinde, yaşama hakkına, barınma hakkına, okuma hakkına ve eğlenme hakkına sahip bir tane çocuk, bir tane genç hatta bir tane aile bile göremiyoruz!!

Hani dünya barış üzerine kuruluydu? Savaş denilen illet kolay birşey değildi ve haksız yere hiçbir ülkeye savaş da açılmazdı? Peki şimdi Ortadoğu'daki minik minik çocukların ne günahı var?

Ve ey çocuk katili Abd, Rusya, Esed vs. zalim, sadist, herifler! Hatırlatırım ki, zalimin zulmü varsa, mazlumun da Allah'ı var!

Ey Avrupa ve Avrupa'nın, gözü, gönlü doymaz insanları! Kalkın ve ezelden beri sizi tanıyan, bilen Rabbinize imam edin! Bakınız Rabbiniz sizin ve sizin gibilerine nasıl sesleniyor:

????????? ?????????? ?????????? ?????????????????????? ?????????? ?????????? ??? ?????????????? ?????????????????? ???????

???????? ?????

????????????????????

56 - İnkâr edenler var ya, onları dünya ve ahirette şiddetli bir azaba çarptıracağım; onların hiç yardımcıları da olmayacak.
Âl-i Imran- 56

Sizler, şeytanın her bir yolunu denemiş, artık ne yapacağınızı bilemeyen ve çareyi ölmekte bulan rezil insanlarsınız! Azabın en büyüğü çevrelemiş sizi, haberiniz yok. Bugün, sizler, ülkelerinizde meşru bir evlilik olmadığından, aile bağları kuramadığınızdan, manevi zevklerinizi tadamadığınızdan hüsrân içinde boğulup gidiyorsunuz.

Ve ey Allah'ın yeryüzünde en şerefli mahlukatı olan Mümin, Müslüman gençler, adamlar, kadınlar... Yetmez mi artık, bunca yıl "sabır sabır" diye diye zalimin zulmüne sessiz kalmamız? Yetmez mi artık televizyonlarımızdaki ufak çocukların, annelerin, babaların gözyaşlarına, haykırışlarına, şahit olmamız? "Allah, kafirlerin ordusuna gazabını gönderecektir" diyoruz ama, Allah bizlere Mekke'nin Fethinde emri vermiş de haberimiz yok...

????????????? ?????????????????????? ??? ?????????? ?????????? ?????????????????????????????????????? ?????? ?????????????? ??????????????????

????????????????????? ?????????????? ?????????????????? ?????????????? ?????????????????? ?????? ?????????? ?????????????????? ??????????????????

????????????? ?????????????? ??????? ?????? ?????????????? ?????????????? ?????????????????? ??????? ?????? ??????????????

????????????? ??????

75 - Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz!
Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz!

Nisa - 7

Ayrılığın Kalıntıları

Bilir misiniz? Zordur şair olmak. Her şey iki dudağınız, iki parmağınız arasında; hüznler de sevinçler de sizden sorulur. Üstelik aşık olduğunuz birini kaybetmişseniz daha çok zordur işiniz! "Sevinç" kavramını çıkarmalısınız bir kere hayatınızdan. Sevinmezsiniz, sevinemezsiniz ki! Sevinç gözyaşlarına boğulayım derken, hüzn sularına konu olursunuz. Haberinizin olmasını bırakın, fark etmezsiniz dahi. Başaramazsınız çünkü. Her defasında hüznlere mağlup olmaya mahkumsunuzdur.

Yeniden sevdiğiniz her şahsa, yeni yeni sevgiler katmaya çalışırsınız. Mutluluğunuzun bir anında, birden ona aşık olduğunuzu dile getirirsiniz. Ve büyük bir yalancı olmaya hak kazanmış olursunuz. Zira, her gecenin ıssız saatlerinde haala ölmüş sandığınız bir aşka özlem duyup, onu hatırlıyorsanız, onu unutmayı başaramamışsınız anlamına gelir. Daha çok sevmek, daha çok mutlu olmak için sürekli yeni yaralar almaya başlarsınız. Ve aldığınız her yaranın kabuğu sertleştikçe, yaranızın kabuğu soyulmaya ihtiyaç duyacaktır. Çünkü şairin dediği gibi "Bazı yaralar sardıkça kanar". Siz yaranızı hiç saramayacaksınız bile. Sardıkça daha çok kanatacağınızı bildiğiniz için sarmaktan vazgeçeceksiniz. Dolayısıyla hüznlerden çıkmak isterken, mutluluğu es geçeceksiniz.

Her yeni güne daha güzel başlamak için dualar edeceksiniz. Kimi zaman dualarınızda, dualarınıza icabet edilsin diye yalvarıp ağlayacaksınız. Belki de artık dua etmekten usanıp vazgeçeceksiniz ama dua etmekten başka çarenizin olmadığını da farkında olacaksınız. Yazacaksınız. Her anınızı durmadan yazacaksınız. O'nu unutulabilmek için bir sürü yalan, yanlış yere yazılar yazacaksınız. Yaşamadığınız saçma sapan olayları defterinize konu edeceksiniz. Bütün haleti ruhiyeniz aşka mağlup olmuş bir insanı anlatırken, yazdıklarınız mutluluktan bahsedecektir. Tıpkı ateş ve su gibi alakasız konular...

Bütün hobilerinizin yerini fobiler alacaktır. Çünkü sizi, tanıdığınız her yeni birinde kaybetme korkusu saracaktır. Severken bile ayrı seveceksiniz. Çok sevmeyeceksiniz mesela. Öyle bir deme geleceksiniz ki sevmekten korkacaksınız. "Ya bu da ölürse" diye vehimler saracak beyninizi.

Ağlayacaksınız. Her gece bir çocuk gibi durmadan hıçkırma hıçkırma ağlayacaksınız. Gözyaşlarınızı silip, burnunuzu çekmekten hasta da olacaksınız ama ağlamaktan vazgeçmeyeceksiniz. Vazgeçmek istediğiniz an, bir de kolay kolay vazgeçtiniz bahanesiyle ağlayacaksınız.

Ve en acı durum. Bekleyeceksiniz. Malesef gelmeyeceğini bile bile bekleyeceksiniz. Gözleriniz yollarda kalacak. Karanlığın, sessizliğin hakim olduğu odanızın tam karşısındaki odada saatlerce hatta aylarca bekleyeceksiniz. Ama nafiye. Ne gelen olacak ne giden...

Velhasıl kısacası: sevdiğinize, aşık olduğunuza bin pişman olacaksınız. Ve karşınıza, aşk niyetiyle çıkan hiçkimseye fırsat veremeyeceksiniz. Çünkü yaşadığınız dramın bir ikincisini yaşamaya ne takatiniz olacak ne de niyetiniz...

Bir Ölüye

Az önce uyandım ben de. Dört yıl geçmesine rağmen gözlerim yine yatağımın sağ tarafındaki boşluğa yöneldi. Seni görmek istedim ama nafiie. Gayri ihtiyari diğer odalara koştum; mutfağa, banyoya, oturma odasına falan.. Olur da bir mucize gerçekleşir de gelirsin düşünçesine kapıldım. Her zamanki gibi yani! İnsan her gün özleyince yoruluyormuş, onu anladım. Her gün bekleyince gözler uykusuz kalıyormuş, bunu da anladım. Ama sevilene hep yazılınca gelir mi, bilmiyorum.

Bundan sonra yazmayacağım sana
Biliyorum belki de dönmeyeceksin bana
Bunlar son satırlar olsun
Zira sen yoksun!

Anneler Dövülür Mü Öğretmenim?

(okuyacağın her şeye inanacaksan hiç okuma daha iyi)

Rıdvan sekiz yaşında, siyah saçlı, yaşı itibarıyla olduğunca uzun, hafif kilolu, zeki mi zeki bir çocuktur. İlkokul üçüncü sınıfa gitmesine rağmen şiir okumayı çok sevmekle birlikte çok da güzel şiirler yazardı. Ne var ki şiirlerinin teması anneden başka bir şey değildi. Çünkü annesini o kadar çok seviyor, annesine o kadar çok değer veriyordu ki, şiirlerinde ondan başkasına yer vermiyordu.

Bir anneler gününde annesine şu dördünlüğü yazmıştı:

Bugün 12 Mayıs, anneler günü

Öyle ki sanki bir bayram günü

Sen benim canım, sen benim cananım

Öyle ki hem sürurum hem külli heyecanım

Annesi Miraç Hanım, çocuğunun bu üstün zekasına ve kendisine olan bağlılığına o kadar çok hayrandı ki, bir an olsun ondan ayrı kalamıyordu. Hatta ondan ayrı kalmak ona azap gibi geliyordu. Rıdvan'ın okul dönüşünü, pencereden, sabırsızlığın ve heyecanın şamil olduğu duygularla beklerdi hep. Biricik varlığı Rıdvan, eve gelirdi; çantasını bir köşeye atardı, elini-yüzünü yıkardı, annesine kocaman sarılırdı ardından yemeğini yemeye başlardı. Yemekten sonra, annesine okulda yaşanan olayları tek tek eksiksiz bir şekilde anlatırdı. Annesi iki elini çenesinin altına koyar, hayranlıkla Rıdvan'ın ağzından dökülen minik minik inci tanelerini toplardı. Anne oğul, olaylara kah gülerlerdi, kah ağlardı, kah dersler çıkarırlardı. Tabii bunlar, Rıdvan'ın ve annesinin, bahar bahçe olan kısmıydı. Bir de kış olan kısımları vardı:

Babası Sami!

Babası Sami, Miraç Hanımla 1984 yılında görücü usulüyle evlenmişlerdi. Miraç Hanım, Sami'nin alkolünden, sigarasından ve kumarbazlığından ötürü evlenmek istemiyordu. Ne yazık ki bütün bunlara rağmen Miraç Hanım'ı dinlememiş ve kızını Sami ile evlendirmişti. Evlendikleri ilk günden beri kavgaları bir türlü bitek bilmiyordu. Onlar bu kavgalarını Rıdvan'dan her ne kadar saklamaya çalışsalar da Rıdvan'dan saklayamamışlardı. Belki de onlar, sakladıklarını zannediyorlardı.

Yağmurlu bir gündü. Rıdvan, yağmur taneciklerinden kaçarcasına koşar adımlarla eve yetişmeye çalışıyordu. Yine her zamanki gibi, içinde, annesine beslemiş olduğu o kocaman hasreti vardı. Bir an önce eve yetişse de annesine sarılısaydı! Nihayet kapının önündeydi. Ters giden bir şey vardı. Her gün büyük bir zevkle biricik oğlunu bekleyen anne, bugün neden yoktu? Yemek mi pişiriyordu acaba? Hayır, hayır! Yemeği çoktan yapmış olmalıydı. Çarşıya mı gitmişti acaba yoksa komşuya mı? Onlara da gitmiş olamazdı çünkü bu saatte gitmek âdeti değildi.

Rıdvan, içindeki bütün korkularla birlikte hafif açık kalmış kapıdan içeri girdi. Sesler duyuyordu.

"Dur baba, yapma baba ne oluuuuurr!!" diye bağırarak kendinden ufak kız kardeşi.

Evet. Babası yine gündüz vakti içmiş ve hiç eksik etmediği dayağını annesine atıyordu. Vuruyordu Sami... Miraç Hanım'ın eline, yüzüne, karnına... daha doğrusu tekme ve yumruklarının temas edebildiği her yerine! Çıt çıkaramayan Miraç Hanım, bir ölü gibi yerde uzanmış, ufak kızına bakıyordu. Zavallı ufaklık, nasıl da çırpınıyor annesi için!

Bütün bunlara şahit olan Rıdvan, hayatı boyunca babasına olan öfkesini içinde tutabilmişti. Ama; bugün? Bugün ne öfkesini tutabildi içinde ne de öfkesini ifşa eden nidaları:

"Hiiiiii, alçak adam! Ne yaptın sen anneme? Niye vuruyorsun, yazık değil mi kadına?"

"Eeeeeehh sus be velet! Geç odana, almayayım ayağımın altına!"

Rıdvan, annesine yaklaştı, kan sızan dişlerini güzelce sildi. Ağlayan annesini tecelli edecek telkinlerde bulunsa da başaramamıştı. Çünkü, annesinin yediği bu dayak, yıllardır yediği dayağa benzemiyordu. Çünkü, annesinin biricik oğlunun şahit olduğu bu sahne, yıllardır şahit olduğu sahnelere benzemiyordu. Çünkü, iki çocuğunun akıttığı gözyaşları, yıllardır akıttıkları gözyaşlarına benzemiyordu.

Sabahın erken saatlerinde okul için hazırlık yapıyordu. Rıdvan, lavaboya girdi; elini-yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı, parfümünü sıktı, annesini ve kız kardeşini öptükten sonra annesine döndü:

"Anneler çok güçlüdür değil mi anne?" dedi ve devam etti:

"Öğretmenimiz dedi ki 'anneler dünyanın en güçlü insanlarıdır. Onlar bütün zorluklara göğüs gerer ve hiçbir zaman yıkılmazlar' Babam seni dövdü diye sen de yıkılmadın değil mi anne?"

Miraç Hanım ağladığını belli etmek istemese de gözyaşları onu ele vermişti.

"Olur mu öyle şey, oğlum? Anneler yıkılmaz tabii."

"Sen neden ağladı, anne?"

"Ben ağlamadım ki, oğlum. Babanla şakalaşıyorduk. Parmağı yanlışlıkla gözlerime girdi. Hem sen boş ver böyle şeyleri, oğlum. Derslerin senin için daha önemlidir."

Konu kapanmış gibi görünse de aslında hiç kapanmamıştı. Rıdvan'ın şahit olduğu durum, bütün gün aklını kurcalıyordu. Ve annesinin sözleri keza.

"Ben ağlamadım ki, oğlum. Babanla şakalaşıyorduk. Parmağı yanlışlıkla gözlerime girdi..."

Peki ya dişlerinden sızan kanlar? O kanlar da yanlışlıkla mıydı? Acı bir gerçektir ama; Rıdvan, annesinin dayak yediği kanaatine varmıştı. Evet, Miraç Hanım o gaddar kocasından dayak yemişti. Hatta öyle bir dayak yemişti ki, yıllardır

saklamaya çalıştığı dayakların hepsi bir anda zuhur etmişti sanki. İçleri burkan ir sahneydi geride kalan geceleri: Dayak yemekten yere serilmiş, kan revan içinde kalan anne, annesi dayak yemesin diye ufacık kız çocuğu, eşini tekmelemeye devam eden zalim baba ve eve yeni gelmiş, bütün bu olanları sessiz hıçkırıklarla şahit olan Rıdvan... Bütün bunları düşünen Rıdvan'ı öğretmeni ayağa kaldırdı.

"Neyin var oğlum? İkidir sesleniyorum, cevap vermiyorsun?"

"Bir şeyim yok öğretmenim, dalmışım bir an."

"Peki!"

Aslında Rıdvan doğru söylüyordu. Bir şeyi yoktu, çok şeyi vardı. Dayak yemiş bir annesi vardı, zalim bir babası ve daha ufacık olduğu halde şiddete şahit olan bir kız kardeşi vardı. Bütün bunlar nasıl olur da sadece bir şey (!) olabilirdi?! Böyle ara ara dalan Rıdvan, öğretmenin sesiyle tekrar irkildi yerinden.

"Evet çocuklar, dersimiz rehberlik. Bugün, dersimizi soru-cevap tarzında işleyelim. Ne derisiniz?"

"Tamam öğretmenim." diye bağırdı sınıf hep bir ağızdan.

Biri soruyor, öğretmen cevaplıyor. Diğeri soruyor, öğretmen cevaplıyor. Öbürü soruyor, öğretmen cevaplıyor derken Rıdvan söz hakkı aldı ve ayağa kalktı. Bütün sınıf, Rıdvan'ın sorusunu bekliyor ama; Rıdvan'da çıt yoktu. Önce bir, iki damla gözyaşı akıttı. Sonra başladı sorusunu sormaya:

"Öğretmenim!" dedi. "Anneler dövülür mü hiç?"

Bütün sınıf şaşkın ve meraklı bir şekilde Rıdvan'ı seyrediyordu. Öğretmen de şaşkıncı, sınıf da...

Rıdvan, anne temalı şiirlerini ara ara okumuştü öğretmenine. Ondandır ki öğretmeni anlamıştı durumu. Yani, annesi dayak yemişti.

"Tabii ki dövülmez anneler! Ama; anne ve babalar, bazen ufak sorunlardan dolayı tartışabilirler. Bu kavgaları evliliğin tadını daha çok artırır oğlum." Rıdvan hemen araya girdi:

"Öğretmenim! Bizim evde tat dediğiniz şeyden yok maalesef. Üstelik bir anne tat aldığı için ağlar mı hiç? Bir baba da tat almak için dişlerden kan sızacak derecede eşini döver mi hiç?"

Öğretmen de ağlıyordu sınıf da. Öğreten, Rıdvan'a yaklaştı, Rıdvan'ı ıslak gözyaşlarıyla beraber başını göğsüne dayadı.

"Tamam oğlum tamam. Gececek inşallah geçecek, güzel günler bekliyor seni sabret." dedi.

O yılın hemen ertesi yılıydı. Rıdvan artık dördüncü sınıf öğrencisiydi. Nadir de olsa evlerindeki kavgalar devamlılığını sürdürüyordu.

Okul, anneler günü için bir şiir yarışması düzenliyordu. Yarışmayı kazanan öğrenci, 30 günlük İngiltere seyahatine katılacak, üstüne bir de para ödülü verilecekti. Rıdvan bu yarışmayı kaçırmamalıydı. Annesine olan sevgisini, hasretini, en güzel şekilde dile getirmeliydi.

Nihayet şiiri yazmak için masasına oturmuştu Rıdvan. Ama; ne yazık ki annesine olan o derin sevgisini, hasretini bir türlü satırlara dökemiyordu. Şiir yazma kabiliyeti sanki bir anda yok olup gitmişti. Hayır, hayır! Babasını; geçen yılki dayak meselesini unutamıyordu.

Terliyordu Rıdvan. Başu dönüyor, sürekli o sahneyi hatırlıyordu. O anları bir bir yaşıyordu sanki. Bu duruma rağmen Rıdvan, durmadı yazdı. Yazdığı şiir, annesine olan sevgisinden bahseden bir şiir değildi. Babasının, annesinin üzerindeki şiddetinden bahsetmişti Rıdvan. Böyle bir şiirin birinciliğı mümkün olmamasına rağmen ne olduysa birinci olmuştu. Zira Rıdvan, o şiddeti fevkaladenin fevkinde bir üslupla anlatmış aynı zamanda toplumda, kadına olan şiddetin içler acısı olduğunu gözler önüne sermişti.

Yazdığı şiir:

Anneme vurma baba, n'olur

Ona birşey olursa halimiz ne olur?

Görmüyor musun, kan akıyor dişlerinden ?

Yetmez mi vurduğun, nedir bu kadının çektiğı senin ellerinden?

Dur baba, yapma baba, yazıktır

Hiç mi yok yüreğinde çok az bir hatır?

Annem o benim, lütfen ona dokunma

Vurma suratına, tükürme yüzüne, azarlama!

Kaç yıl oldu berabersiniz, hiç etmedi seni şikayet

Şimdi sana ne oldu da hep bir şikayet, hep bir suiniyet

Yeter artık baba, buna bir dur de!

Vura vura surat bırakmadın yüzde

Ağlama anneciğim, ne olur ağlama

Ağlayıp ağlayıp başımı koklama

Öyle bir ağlıyorsun ki derinlemesine

Dayanamıyorum hıçkırıklarına, çıldırıyorum delicesine

Baba değil, tam bir zalim bu adam

Haksızdır, onun hakkıdır idam

Evde ne neşe kaldı ne de huzur

Güldürmedi yüzümüzü hep kusur hep kusur

Bacımdır o benim, daha 6 yaşında

Sayende akıl da kalmadı onun başında

Daha çocuktur; psikolojisi bozulur, korkar

Gerçi sen ne bilirsin bunları, pis riyakar !

Rıdvan yaz tatilinde; babasının ilerde annesini öldüreceğini bilmeden güle oynaya 30 günlük bir tatil yapmıştı İngiltere’de.

Ah Ulan Matematik!

Hiç unutmam ilkokul hatıralarımı. Hele 2/F'nin sınıf öğretmeni Hüseyin Hoca yok mu? Ahhh ah! O şimdi yanımda olacaktı var ya, ne dayak yerdim ondan.

Benim onu hiç sevmediğimden olsa gerek, beni hiç sevmezdi.

Yine sıradan ve sıkıcı bir okul günüydü. Bizim sınıf öğretmeni Yüksel Hoca hastalanmıştı. Bizim derslere bir hafta boyunca Hüseyin Hoca'nın gireceğini duyduğum an, ben de hastalandım tabii. Günlerce yemek yemez oldum tenefüslerde.

Ve bir sabah... O kendime olan büyük mü büyük olan özgüvenim, nerden geldiyse, Hüseyin Hoca'nın vermiş olduğu matematik ödevini yapmamıştı. Doğruyu siz değerli okura söylemek gerekirse zerre kadar korkum yoktu. Ta ki bizim Celal'i tekme tokat dövene kadar.

Bütün vücudumun ateşini yükseltip beni parçalayan korkum yetmişti bana. Ama Hüseyin Hoca'ya yeter mi hiç?! Hemen hasta numarası yaptım. Hüseyin Hoca, sol taraftaki arkadaşların ödev kontrollerini yaparken ben de kendi kendime tokatlar atıp, suratımı kızartmaya; gözlerimi de açık bırakmış, gözyaşı dökmeye çalışıyordum. Maksadım, hasta olduğum belli olsun. (İçimdeki şeytana bak sen)

Hüseyin Hoca yanıma geldiğinde ben, başımı sıraya koymuş, çok hastaymış numarasının provalarını yapmaktaydım. Hüseyin Hoca başımı elleriyle kaldırdı

- Neyin var çocuğum?

- A neden ağlıyorsun?

- Suratında epey kızarmış.

- Kaldır başını, bakayım ateşine.

- Ama sen çok kötüsün.

- Hadi al çantanı eve git dinlen biraz, dedi. O zamanlar rapor falan istemezlerdi. İzinler, müdürlerin değil; öğretmenlerin elindeydi.

Ben ödevimi yapmadığıma rağmen:

"Öğretmenim! Ödevi göstereyim mi?" dedim, ne cesaretse! Adam aç bakayım dese, donup kalacağım. Allah'tan "Yok Yok! Sen hemen eve git, yarın gösterirsin ödevini" dedi de bakmadı.

Asıl olaya bak sen. O gün matematik ödevimi evde yapıp Hüseyin Hoca'ya göstermek içindi onca uğraşım. Eve gittim; oyun oynadım, çizgi flim izledim, resim falan çizdim. Ama matematik ödevini yapmayı unuttum.

Merak etmeyin arkadaşlar! Hüseyin Hoca'dan yüz yılın dayağını yemekten başka bir şey olmadı.

İntihar Etmek Zorundayım

(Okuyacağın her şeye inanacaksın hiç okuma daha iyi!)

Merhabalar, ben Merve!

Henüz 15 yaşında, akli bile belki başında olmayan, çocuk denilecek yaşta olan bir kız çocuğuyum.

Evet henüz 15 yaşındayım ve büyük sorumluluklar yüklenen, yaşma ağır gelecek işler yapılmasını istenilen bir kız çocuğuyum. Bakmayın 15 yaşında olduğuma!

Evleneceğim!

Çok değil, hemen 15 gün sonra!

"Allah bir yastıkta kocatsın" demeyin, demeyin lütfen bana!

Dedim ya ben henüz 15 yaşında bir kızım, evlenemem ki daha!

Korkarım ben, ürkerim, ağlarım ve dayanmam. Saçımı, başımı yolarım ve sinir krizi geçiririm sonra.

Ağlamak istiyorum hıçkırıklarımı duyulmayacak şekilde.

Duyulmasın, sakın! Duyarsa annem ve babam hıçkırıklarımı, yine kızarlar, döverler. Sonra yine ağlarım. Ağladığım için de yine dayak yerim.

Evlenmek istemiyorum; ama evlendiriyorlar beni zorla.

Ben daha 15 yaşındayım, ne evlenmesi?! Beceremem ben o işleri. İş bile yapamam ki!

Ben ekmek peşinde ağlayan; annem bana şeker almadı diye hıçkırık hıçkırık ağlayan, dövünen bir kız çocuğuyum.

Yapmasınlar, evlendirmesinler beni ne olur!

Evimiz ev değil; işkence odası.

Dedim ya ben daha 15 yaşındayım. Kaldıramıyorum bütün bu olanları ve muhtemelen bunu size yazdıktan sonra intihar edeceğim.

Acıyı tek bir seferde, belki de tek bir saniyede yaşayacağım. Olsun. Neticede evlenmeyeceğim ölünce.

Ölünce sonum ne olur, bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var: Evlenmeyeceğim.

"Yapma, etme, sen daha çocuksun!" demeyin bana! Çocuk olsaydım evlendirmezlerdi beni (!)

Biliyor musunuz? Kursağımda kaldı her şey: Oynayamadığım oyuncaklar, yiyemediğim şekerler, meyveler ve yaşayamadığım hayat... Evet hayat kursağımda kaldı. Çünkü ben daha 18 yaşımı, 20 yaşımı, 25 yaşımı merak ediyorum.

Hedeflerim vardı benim.

Öğretmen olacaktım daha, öğrencilerim olacaktı ve onlara iyi bir anne, iyi bir baba olmayı öğretecektim. En önemlisi de onlara, çok küçük yaşlardaki kız çocuklarının evlendirilmeyeceklerini öğretecektim.

Kusura bakmayın! Anlatacaklarımı yazabilecek kabiliyetim olmadığından ordan oraya atlıyorum, af buyurun. Öyle edebiyat falan da yapamıyorum, hoş görün. Şimdi en baştan anlatacağım olanları. Ben çok ağladım; ama siz ağlamayın lütfen. Size bunları yazmamın nedeni şu ki: Çocuklar çok küçük yaşta evlendirilmesin, evlendirilmeye zorlanmasınlar ve dövülmesinler!

Biz, dini değerlere bağlı olan, ahlakın ve terbiyenin en üst düzeyde yaşandığı bir aileyiz. Ailemi severdim, hem de çok! Fakat son zamanlarda bana yaşattıkları şeyler, beni onlardan nefret etmeme; hatta biraz sonra bu yazacaklarımdan sonra intihar etmeme teveccüh etti.

Bir sabah kahvaltısındaydık. Hiç unutamayacağım bir kahvaltı (!) Babam:

"Merve!" dedi. Biliyorsun bizim âdetler gereği kızlar erken evlendiriliyor. Amcan Mustafa da seni, oğlu Ahmet'e istiyor. Biz onlardan daha iyisini bulamayacağımızı bildiğimizden, senin de buna karşı çıkmayacağını bildiğimizden kabul ettik. Şimdi hazırlan, akşam misafirlerimiz gelecek.

Ben bunları duyarken, başıma bir balyoz vurulmuş da kendimi kanlar içinde yere serilmiş hissediyordum. Ne diyeceğimi de bilemez olmuştum ve hemen sesimi yükselttim.

"Hayır baba, kesinlikle olmaz! Ben bu yaşta evlenmem, evlenemem. Daha yaşım kaç benim? Hani okuyacaktım, öğretmen olacaktım da sen benimle gurur duyacaktın baba?" dedim, demez olaydım.

Vurdu. Öyle bir vurdu ki, gözlerim karardı, başım döndü ve dudağımdan yatağından yavaş yavaş akan bir ırmak gibi kan aktı. Parmağıma dudağıma; kan akan yere uzattım, kanı siler gibi yapıp, parmağımdaki kana baktım ve koşarak odama geçtim.

Ağladım. Saatlerce ağladım ve anneme, sesini çıkarmadığı için sitem ettim. Ne yemek yedim, ne su içtim ne de odamdan dışarıya bir adım attım.

Evlenmeyecektim! Kendime öyle bir söz verdim. Yüzük almaya falan gidilirse gitmeyeceğim diye kendime söz verdim işte. Sadece kendime...

Akşama doğru babam odamın kapısından yine bana sesleniyordu:

"Merve! Çık hadi, misafirler gelecek hazırlık yap!"

"Hayır baba! Ölüyorum; ama bu yaşta evlenmem ben!"

"Bak, çık diyorum yoksa kötü olacak!"

"Çıkmıyorum baba, ne yaparsan yap!" dedim.

Sonrasını emin olun zerre kadar hatırlamıyorum. Çünkü öyle bir dayak yedim ki, kaşım patladı, gözüm morardı, dudağım patladı, kemiklerim sızladı. Misafirlere ne dediler biliyor musunuz? Dediler ki: Bizim bir yakının cenazesi var, siz bugün değil; haftaya gelin.

Bir hafta boyunca beni evde; odamda kilitli tuttular. Yemek, su görmez oldum. Boğazım o kadar çok kurudu ki, ağzımı açıp bir kelime söyleyemez oldum. Bana sürekli bu işe rıza göstermem için telkinlerde bulundular; ama nafile. Kabul etmedim, edemezdim de. Çünkü dedim ya ben daha 15 yaşında bir kız çocuğuyum!

Bir hafta geçti. Yemeksiz ve susuz...

Kapıdaki bu defa babam değil; annemdi. O da babamın söylediklerinin aynısını söyledi. Ben de babama söylediklerimin aynısını anneme söyledim tabii. O da dövdü. Ağrıyan, sızlayan bütün bedenim ağrı ve sızı bakımından ikiye katlandı. Kafamı kaldırıp, aynaya bakarak, bana ne oldu diyemeyecek kadar bitap düştüm. Bu defa ağlayamıyordum da. Kime, niçin, nasıl ağlayacaktım ki?

Bitap düşen sadece benim değil; aynı zamanda gözyaşlarımdı. Kahroldum kendi kendime dört duvar arasında. Sağ, üst çekmecemdeki bütün hapları çıkardım, isimlerine ve tesirlerine bakmadan bir çırpıda ağzıma doldurdum. Ölmedim! Öksürdüm sadece. Ha bir de kızaran gözlerim bir kat daha fazla kızardı, o kadar. O gün anladım ki, ölmeyeceğim ve katlanmak zorunda kalacağım bu evliliğe.

Olmazdı, olamazdı! Evlenemezdim. Çünkü ben daha çok küçüktüm, küçüktüm!

Gece hatırlayamadığım bir saatti. Odamın önünde bu defa annem ve babam vardı. Babam, akli sıra beni teselli ediyor, akıllanmam, evliliğe razı olmam için telkinlerde bulunuyordu.

"Yapma, etme kızım. Biz onlara buyrun, gelin dedik. Şimdi nasıl olmaz, bizim kız istemiyor diyelim? Hem onlar çok iyiler! Kuzeninden iyisini mi bulacaksın sen bu devirde?"

Sesimi dahi çıkarmadım. Onlar konuşadururken ben dinlemiyordum, sadece içim içim inliyordum. Hiç sevmediğim arkadaşım Esra'yı hatırladım bir an ve çok şanslı olduğumu düşündüm. Çünkü o evlenmiyordu!

Onlar kapının önünde bağırdılar, çağırdılar; ama çıt çıkarmadım. Sonunda olan oldu. Babam kapıyı kırdı ve girer girmez bir tokat attı suratıma.

"Akıllanmayacak mısın sen? Ne diye inat ediyorsun? Vallahi ya evlenirsin ya da ölürsün"

"Ha evlenmişim baba, ha ölmüşüm, aynı şey!" dedim. Bu defa içeri; depoya girdi ve bir çuval, bir ip ve bir sopa getirdi. Beni, annemin yardımıyla çuvala kattı, ipi çuvala bağladı ve çuvalı tavana astı. Ben içindeyken hem de! Vurdu, vurdu, vurdu...

O kadar çok bitap kaldım ki, sesim bile çıkmıyordu artık. Sadece dualarda bulunuyordum kendim için.

"Ne olur Allah'ım, canımı al da kurtar beni bu çileden!"

Gözümü açtığımda, kırmızı perdeli pencereimin kenarından süzülen güneş ışınları tenimde raks ediyordu. Bir an uzaklara daldım; eski günlerimi hatırladım. Annem, babam ve ben. Parktayız, eğleniyoruz. Babam bana:

"Kızım benim" diyor. Büyüyeceksin, öğretmen olacaksın ve ben seninle gurur duyacağım. Annem az ötede:

"İnşallah" diyor. İnşallah hep beraber onunla gurur duyacağız, bey!

Öyleydi. Öyle derlerdi hep. Mutluydum, sevinçliydim.

Dünden beri dayak yemekten hareket edemeyen beni ziyaret eden bir annem bile yok şimdi. Annem yok diyorum çünkü bir anne, kızına böyle yapmaz!

Evet. Karar verdim. Daha fazla yazmayacağım ve intihar edeceğim. İpim, sehpa ve bünyem hazır durumdalar.

İntihar etmeden önce sizlerden istediğim, size söylemek istediğim bir şey var:

Ne olursa olsun, kızınız 18 yaşına gelmeye kadar; rızasını almadan evlendirmeyin! Zorla evlendirmek, öldürmek gibi olacaktır, emin olun. Çünkü ben şimdi öleceğim ve siz de buna şahit olacaksınız.

Annem ve babam!

Sizlerden nefret ediyorum. Vasiyetim falan yok çünkü sizler vasiyetimi yerime getirecek kadar değerli değilsiniz. Beni buna siz zorladınız.

Elveda...

Kanıyla Kaldı Ellerim

Yağmuru umursamaz bir tavırla yürüyorum...

Bedenim, yağan yağmurla sırılsıklam olmuş, ellerim cebimde; kulaklarım, kulağımdaki kulaklığın sesine odaklanmış. Şiirler dinliyorum, şarkıları tekrarlıyorum kendi kendime.

Şakaklarıma yağan yağmur, ince ince, tane tane...

Silmek için ellerimi cebimden çıkarmıyorum bile. Ânı yaşıyorum sadece. Ve tebessümler yağıdırıyorum beni görenlere.

Yağmurun mutluluğunu, şarkı ve şiirlerin tadını çıkarıyorum oracıkta.

Dinletmek istiyorum yoldan geçenlere dinlediklerimi.

Kulaklığımı çıkarıyor, hafif bir soluklanıyorum ve bir su rica ediyorum büfeden.

Etrafi izleyerek suyumu yudumlarırken anlam veremediğim bir ses duyuyorum uzaklardan.

Yarım kalan suyumun ağzını kapıyor, sese doğru canhıraş bir vaziyette koşan insanlara bakıyorum.

Yine anlam veremediğim bir ürperdi doğuyor içime, mesken edinmiş gibi çıkmıyor bir türlü.

Merakımdan insanların koştuğu yere telaşlı adımlarla ilerliyorum.

Sokağı dönüyor, kalabalık insanların alelacele sağa- sola koşuşturduklarını görüyorum.

Hâlâ ne olduğunu bilmediğim sesin merakı içindeyim.

İlerliyorum.

Çok az bir görüntü görebiliyorum insanların arasından.

Bir kaza olduğunun kanısındaım; ama hâlâ emin değilim.

İyice yaklaşıyorum olay yerine.

İnsanları yara yara geçiyorum, gördüklerime inanamıyorum, donup kalıyorum:

Yerde yüzüstü yatan bir kız, bir de erkek kan revan içinde, 10-15 metre ilerde paramparça olmuş bir motosiklet...

İyiler mi diye öğrenmek için erkeği ters çeviriyorum.

"Bu, bu, bu Ömer abi!" diyorum bağırarak ve onu bırakıp yerde kan revan içinde yatan kıza; Özlem'ime, sevgilime, hayat arkadaşşıma koşuyorum.

Kana bulanmış simsiyah saçları yüzünü kaplamış, o dokunmaya kıyamadığım gözlerini örtüyor.

"Özlem! Özlem! Ses ver ne olur!" diyorum bir umutla.

Başını iki avucumun içine almış, yüzündeki kanı elimdeki yarım kalan su ile silmeye çalışıyorum.

İnsanların uğultusundan hiçkırıklarımı duyamıyorum neredeyse.

"Ambulans, ambulans çağırın çabuuuuk!" demeden ambulans geliyor.

Sedyeye alıyoruz hemşirelerle beraber.

"Dikkat edin lütfen! Ona bir şey olursa yaşayamam ben" diyorum.

Kana bulan pet şişesini ve kulaklığımı orada bırakıp ambulanda gidiyoruz.

Yolda giderken hem ağlıyor hem de daha bir saat öncesine kadar konuştuklarımızı hatırlıyorum.

"Abimle birlikte hastaneye, annemi ziyarete gidiyoruz" demişti.

Ardından "Dikkat et kendine" demiştim.

Şimdi de beraber gidiyorduk hastaneye.

O annesine değil; ben O'na gidiyordum.

Hastaneye varıyoruz; O'nu acile, beni de bir kenara alıyorlar, teselli etmeye çalışıyorlar beni.

Başımı kanlı ellerimin arasına alıyor, hiçkırığa hiçkırığa ağlıyorum.

Bir doktor giriyor, bir doktor çıkıyor; kimseler, olandan-bitenden bahsetmiyor.

Saati hatırlamasam da 5 saatlik bir zaman diliminden bahsedebilirim.

Sonunda yaşlı, hafif dökülmüş kır saçlı, gözlüklü bir doktor; eldiven ve galoşu kanlı kanlı, acil kapısından çıkıyor.

Yüzünde acı bir haberin habercisi olan ifade...

"Delikanlı!" diyor.

"Üzgünüm, kurtaramadık"

Önce bir sessizlik. Sonra gülüyorum.

"Doktor bey!" diyorum.

"Daha bir saat önce konuştum, dikkat et kendine dedim. Bi baksanız, belki açmıştır gözlerini ha?"

Maalesef der gibi ellerini açan doktora bakakalıyorum.

Acile; biricik sevdiğimin yanına girmeye çalışsam da izin vermiyorlar bana.

Yıllardır gördüğüm, yanında olduğum Özlem'imi görmeyi çok görüyorlar bana.

Kırıp döküyorum sağı-solu.

Ertesi gün morga gidiyorum.

Ayaklarım titrek, benzim soğuk, saçlarım dağınık;

hatta ellerim hâlâ O'nun kurumuş kanıyla duruyor. Yıkamadım dünden beri. Kıyamadım ki!

İstemeye istemeye morga doğru adım adım yaklaşıyorum. İstemeyerek yürüyorum çünkü dayanmam, kriz geçiririm korkusu var içimde.

O'nun o kanlı suratını hatırladıkça nasıl da parçalanıyor yüreğim!

Şimdi de cansız bedenini görmeye dayanacak mı ki yüreğim?

Bütün bunları düşünürken morgun önünde buluyorum kendimi.

Kurumaya fırsat vermeyen gözyaşlarım yine iş başında!

Ellerim morgun kapısına uzandıkça, akan gözyaşlarımla beraber artan hıçkırıklarımla, oracıkta yankılanıyor; sanki, acılarımı ifade etmek istiyor.

İçeri giriyorum ağlaya ağlaya...

İçimi bir ürperti kaplıyor.

Özlem'e bakıp çıkacağım diyorum kendi kendime.

Çok fazla bekletmeden kapağı açıyorum ve o bakmakla hayat bulduğum suratını görünce artan hıçkırıklarımla dindirmek için kurumuş kanlı ellerimle ağzımı kapamaya çalışıyorum.

Yüzüne dokunuyorum, bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Titrek titrek çıkan sesim "Seni seviyorum" demeyi beceremiyor, hıçkırıklarla ifade ediyor.

Yıllardır karşılıklı süren sohbetimiz bugün tek taraflı oluyor.

O susmuş, konuşmıyor; sadece ben konuşuyorum:

"Özlem!" diyorum titreyen sesimle.

"Neden bıraktın beni bir başıma? Biliyorsun, sevmem ben öyle yalnız kalmayı. Korkarım, seni arar dururum.

Bulamazsam bir çocuk gibi ağlar dururum. Özlem'im! Ne oldu sana gülçiçeğim?"

Yorgunum, bitkinim, bitabım."

Kapıyorum kapağını, eve; dinlenmeye, yarınki defin işleri için hazırlık yapmaya gidiyorum.

Ayaklarım görünüşte her ne kadar dinlenmeye gitse de aslında yalnızlığın dikenli kollarına doğru ilerliyor artık.

Ertesi sabahın erken saatlerinde mezarlığa gidiyoruz büyük bir kalabalıkla beraber.

İki yıl önce de Özlem'in babası için gelmiştik buraya.

Şimdi de onun için geldik.

Annesi, yengesi, teyzesi; ben ve arkadaşlarım...

Hepimizin acısı bir, gözleri yaşlı, yürekleri paramparça...

Tabutu cenaze arabasından musallaya; namaz için katıyoruz.

O'nu omuzlarımda taşıırken yaşadığım acı duyguların sesi olsaydı şayet, insanlar kulaklarını tıkayacak, bana yaklaşamayacaklardı belki de.

Yaşadığım bu acı, hayatım boyunca bende kalacak ve beni yavaş yavaş, ölümün kollarına; Özlem'immin yanına götürecektir.

Namazı kıldırıyor imam efendi.

"Hakkınızı helal ediyor musunuz?" diye tekrarlıyor üç defa.

"Helal olsun!" diyorum hıçkırımsı bir sesle.

Ayakta durmaya mecali olmayan bir hasta gibi dolaşır oluyorum sağda- solda.

Zorlansam da tabutu açıp Özlem'imi defnetmek için tabuta yaklaşıyorum.

Yine bir yağmur başlıyor ve alelacele defnediyoruz.

Üzerine attığım her toprak, içimden bir şeyleri alıp götürüyor.

İki gün öncesine kadar, kendi ellerimle gömeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ama şimdi...

Şimdi aklımın ucundan geçmeyen şey, ellerimin ucunda, küreğe aldığım toprala gidiyor.

Hıçkırıklarımla duyanlar bana sarılıyorlar, küreği alıyorlar elimden ve onlar atıyorlar toprağı.

Atılan her toprak hayatımın son demlerini haber veriyor gibi. Gözlerimden yaşlarım değil; anılarım, yıllarım akıp gidiyor.

Parçalanmış bir yüreğim, buruk kalmış bir hayatımla kalıyorum artık.

Belki bir şakadır bütün bu olanlar diyorum ve sağıma-soluma bakıyorum; ama nafile...

Her şey olduğu gibi bütün çıplaklığıyla gözümün önünde, en dibinde:

İmam dua ediyor, birkaç kişi toprak atıyor, yakınlar bir bir ağlıyorlar.

Yerler gözyaşlarıyla, avuçlar dualarla dolu...

Gözler yaşlı, bedenler yorgun, yürekler hep kırgın...

"Allahım" diyorum. "Ne olur, bir mucize olsun. Bir mucize olsun da acı acı akan şu gözyaşlarım mutluluğa dönüşsün.

Bir mucize olsun da hayatımı bitkin bir vaziyette yaşamayayım. Ne olur, bir mucize olsun da hayat denilen serüveni yenmeye çalışayım. Yine şiirler yazayım, şarkılar söyleyeyim, kulağıma takılı kulaklıkla, yağmur yağın caddeleri dolaşayım. Tebessümler kondurayım insanların suretlerine. Onlara hayatı sevdiğimi; hayatıma aşık olduğumu ifade edeyim. Yeter ki bir mucize olsun, Allahım! Şu yağın yağmur tanecikleri inerken yeryüzüne, birer mucize indirselerdi yanlarında... Neleri feda etmezdim ki? Şu, kürekle attığımız toprağı, bir fidan ekmek için atsaydık... Nelerimi vermezdim ki? "

Ben bunları düşünürken insanlar bir bir baş sağlığı diliyorlar. "Başınız sağ olsun, Allah sabr-ı cemiller versin." Allah razı olsun, der gibi başımı soluma; Özlem'immin yattığı yere çeviriyorum. Parçalanmış içimi kaale almadan mezarın başına oturmak için ilerliyorum.

Variyorum yanına ve bir avuç toprak alıyorum ellerime. Taze toprak kokusunu önce içime çekiyor sonra göğsüme bastırıyorum. "Ağla kalbim ağla" şarkısının terennümleri geliyor kulağıma. Ve alışık olmaya başladığım ağlama işine koyuluyorum yine.

"Allahım" diyorum yine. "Nasıl bir acıdır bu? Dayanılmaz, yaşanılmaz bir hayatın tam ortasında kalmışım, yaşamak istemiyorum onsuz!

Yağmur taneleri başlıyor yine inceden inceden. Doğrusu yağanın yağmur mu; yoksa gözyaşlarım mı olduğunu ayırt edemiyorum tam olarak. Sadece ağlıyorum ve tenimde bir ıslaklık olduğunu hissediyorum. İki gün önce tertemiz olan ellerim; dün kanlı, bugün çamurlu, yarın kim bilir nasıl olacak.

Doğrusu onsuz yarınları düşünmek bile istemiyorum. Bir yarınım vardı benim, onu da az önce buraya; yerin altına gömdüm. Yaşanmış onlarca, yüzlerce dünlerim vardı benim, şimdi de onları yarınlarıma dizip hayal dünyama nakşedeceğim ve sürekli aynı âni yaşayacağım.

Kalkıyorum...

Gömdüğüm yere son bir defa bakıyorum. Başımı çevirirken yoluma, hızlanan gözyaşlarımın farkına varıyorum. Dursam; oturup ağlasam, gelmeyeceğini/gelemeyeceğini gayet iyi biliyorum.

Bu yüzden devam ediyorum yoluma.

Evime yaklaşık iki saatlik olan yolu nasıl bitirdiğimi; hatta yolda kimlerle karşılaştığımı, neler konuştuğumu hiç hatırlamıyorum bile. Hatırladığım tek sahne:

Kana bulanmış siyah saçlarının yüzünü kapladığı ve o dokunmaya kıyamadığım gözlerini örtüyor olması...

Yıllar geçse de bu sahneyi unutmayacağıma dair bir söz veriyorum kendime.

Yorgunluk, daha fazla ayakta durmama izin vermiyor ve aç olduğumun da farkına varmadan uzun bir uyku uyuyorum...

Gecenin bir saati uyanıyorum.

Büyük bir eksikliğin farkına varmam geç olmuyor.

Duygularımı beyaz sayfalarıma dert yanmak için masamı hazırlıyor, yazmaya başlıyorum:

Merhaba hayatımdaki müstetir sevgilim

Kavuşamadığım, dokunamadığı sevdiğim

Bugün 7 temmuz, yani doğum günüm

Aynı zamanda senin ölüm günün

Doğduğuma mı sevinsem, öldüğüne mi üzülsem bilemedim? Varlığında seninle, şimdi de sadece adınla terapi edebiliyorum defterimi.

Yağan yağmurun ihtişamlı sesine dalarken;

Birden, yan odadan işitiyorum sanki sesini

Ayağa kalkıyorum,

Kalemimi defterimin üzerine bırakıyorum

Ve yavaş yavaş umutla odaya yöneliyorum.

Geçen bunca saatin bana çektirdiklerine aldırılmıyorum bile

Seni görmek var...

Hayatımı, geleceğimi görmek var işin sonunda, aldırır mıyım hiç?

Ellerim titrek, benzim soğuk; özür dilerim

Bunlar benim değil, senin bana çektirdiğin hal ve durumlar...

Nihayet kapının önündeyim.

Açmak istiyorum; ama açamıyorum

Korkuyorum!

"Ya yine gidersen, bir daha hiç gelmezsen" diye düşünüyorum

Yine herşeye rağmen açıyorum kapıyı ve o muhteşem, harikulade tebessümüne şahit oluyorum

"Gel" diyorsun; ama gelemiyorum

Tebessümündeki güzelliğine hayran kalmış, sevinçten sadece ağlıyorum.

Ağlarken bile tebessümlerinden ayıramıyorum ıslak gözlerimi...

Ne kadar da büyüleyici bir güzelliğin varmış!

Hiç mi hiç değişmemişsin bile

Saçların olduğu gibi siyah,

Gözlerin de siyaha özenmiş,

Kömürü andıran bütün güzelliğiyle karşımda

Tam önümde duruyorsun.

"Gel" diyorsun; ama gelemiyorum.

Çünkü inanamıyorum gözlerime...

Bir cimcik atıyorum kendime, gülüyorsun o sırada

Gerçek olduğuna inanıyorum bu defa.

Yağan yağmurla beraber çakan şimşeklerden çıkan görüntü,

Beyaz giysini daha da güzelleştiriyor.

Sevincimden ne yapacağımı bilemiyor, sadece ağlıyorum.

Fakat daha fazla dayanıyorum ve bunca yılın özlemini gidermek için yaklaşıyorum yanına.

İkimiz de gülümsüyoruz birbirimize

Ve tam sarılacakken, kayboluyorsun gözlerimin önünden.
Sağıma, soluma bakıyorum, göremiyorum seni.
Diğer odalara koşuyorum;
Mutfak, çocuk odası, misafir odası derken, yoksun hiçbir yerde
Yağan şiddetli yağmura aldırmadan karanlık sokaklarda arıyorum seni.
Ama yoksun hiçbir yerde
Sırılsıklam oldum, hastalandım...

Şimdi sadece gözyaşlarımla suluyorum kabrini
Af et, varlığında belki de bilemedin kadrini
Şimdi bir Allah, bir de ben biliyorum derdimi
Yokluğunda çok aradım seni, dinletemedim sana kendimi

BEN SUÇSUZUM

Hayatım boyunca korktuğum, endişe ettiğim ve düşündükçe kafayı yediğim yerdeyim. Böyle bir yere nasıl düştüğümü düşündükçe kafamı duvarlara vuruyorum.

Dedim ya,
Hayatım boyunca buraya gelmekten/düşmekten korktum hep. Korkularla büyüüp, korkularıma Sarıldım desem yeridir. "Suçsuzum, haklıyım" diyorum, "buradaki herkes suçsuz, kardeş!" diyorlar, irkiliyorum. İrkiliyorum, çünkü hayatımda ilk defa böyle bir yere düşüyorum.

Suçlandığım konu da öyle böyle değil. Yanlış bir anlaşılma yüzünden düştüm buralara.
Yardım edeyim, kurtarayım derken kendim düştüm.
Yardım etmeseydim, müdahale etmeseydim insanlığa sığmayacaktı.
İnsanlık görevimi yaptım; ama mahkeme anlamadı beni.

Resmen tecavüzcü muamelesi gördüm.
Dövüldüm, parçalandım, hor görülüp, tahkir edildim.
Biliyorum, benim yerimde başka biri olsaydı, zahire baksaydım ben de döver, parçalar, hor görüp, tahkir ederdim.
Ama bundan sonra zahire bakmaz, olayı güzelce dinler, analiz ederim.
Çünkü ben bir suçsuzum!
Hayatım boyunca buğuz ettiğim tecavüzden yatıyorum bugün.

Allahım!
Düşündükçe intihar edesim geliyor. Bu saatten sonra evlat olsam sevilmem heralde...
Gerçi birazdan anlatacaklarımdan bana hak vereceksiniz zaten. Gerçek bir suçsuzum ben!
Böyle bir şey yapmam, yapamam ben.
Benim de bacım var dört, beş tane; annem var, eşim var, dostum var...

Hayatım boyunca burada yaşıyor olacağımı düşünüyorum, dolayısıyla korkularım endişelenmek için ayağa kalkıyor.
Oturmak nedir, bilmiyor bir türlü.

Neyse...

Yoldayız.
Mahkemeden çıktık, cezaevine doğru gidiyoruz. "Allahım" diyorum. "Bir an yetişsek; yoksa gardiyanlar beni öldürecekler" diyorum kendi kendime.
Sert ve korkunç bakışları, öfkelerinden soluğu burunlarından almaları beni hayli korkutuyor. Çok susadım, su istemeye de çekiniyorum.
Kuruyan dudaklarım, kısılan sesim, gıcık kapan boğazım hep bir susamışlığın habercisi.
Dayanamıyorum ve bir su istiyorum karşımda duran kocaman vücutlu, korkunç bakışları olan gardiyandan.
"Su... Bir su alabilir miyim, lütfen?" diyorum.
"Zıkkım iç, dua et seni yürüyerek götürmüyoruz cezaevine" diyor. Susamışlığım artıyor bu cümleler karşısında. Neyse ki az sonra sağına- soluna bakıyor.
"Su nerde?" diyor, diğer gardiyana ve aramaya koyuluyor. Sevincimi sormayın, çünkü anlatacak bir kabiliyete sahip değilim. Onca susamışlığımın sonunda bir yudum da olsa suya kavuşacak olmam, sevindiriyor beni.
Suyu buluyor. Gözlerim gülüyor içten içten; sevinçten.
Markasını okuyamadığım suyun ağzını sol eli ile açıyor, ağzımı uzatıyorum içmek için; ama gardiyan sağ eli ile suyun hepsini yüzüme döküyor.
"Şerefsiz, ırz düşmanı, köpek! Bu suyu hak edecek ne yaptın? Adi herif!" diyor. Yıkılıyorum.
Ağlıyorum. Suçsuzluğumu nasıl anlatacağım? Suçlu olmadığımı, böyle bir şeyi asla yapmayacağıma bunları nasıl ikna edeceğim, bilmiyorum.

Ailem geliyor aklıma.
Annem, eşim, çocuklarım...
Nasıl bakacağım yüzlerine. Hele kızlarım...
Kim bilir ne düşünüyorlardır, biricik kızlarım benim!
Böyle bir şey ile suçlanırken onlara nasıl sarılır, koklar, "sizleri çok seviyorum" diyebilirim?
Allah'ım, yardım et ne olur...

Bir de eşim...

Eşim güveniyor bana güvenmesine de, insanların diline düşmek elbette onu da yoracak, isyana sürükleyecektir belki de.

Bunları düşünürken, gardiyan bana seslenmeden omuzlarımdan tutup aşağıya atıyor beni.

Varmışız cezaevine.

"Hadi lan it, yürü burdan" diyor. Kendime değil; acıma acımaya başladım. Daha girmeden içeriye, nedir bu hakaret, küfür, tahkir...

"Aç kapıyı, Mustafa Abi. Kenara çekil de sana da dokunmasın bu sapık" diyor gardiyan. Mustafa Abi dediği kişinin gözlerine bakıyorum.

Gözlerimle, ona suçsuz olduğumu ifade etmeye çalışıyorum.

Yaklaşıyor bana, sokulunca tam yanıma

"Abi vallahi ben suçsuzum! Benim suçum, günahım yok. Her şey bir yanlış anlaşılma" diyorum.

Hemen ardından silahın dipçigini indiriyor omuzuma.

Üstüne de

"Bir de utanmadan suçsuzum diyor, it herif! Hiç mi utanmadın lan yaşından, başından? Allah belanı versin senin!

Şerefsiz, adi ırz düşmanı!" dedi.

Kendimden utanıp kahroluyorum durumuma. Nasıl bir çıkmazdayım diye düşünüyorum.

Çıkamıyorum için içinden bir türlü.

Gardiyanlar indiriyorlar beni.

Haklı olarak ters ters bakıp, sert davranıyorlar; hızlı yürüyorlar, yavaş yürüdüğüm için vuruyorlar yüzüme joplariyle.

"N'olur vurmayın, suçsuzum ben" dedikçe daha çok vuruyorlar.

Kanlı suratımla ilerliyoruz. Küfürleri, lafları, bağırıp çağrılmaları içimi parçalıyor hep.

"Neden inanmıyor sunuz, ben suçsuzum!" diyip duruyorum kendi kendime. Üstelik bunlar olayın nasıl cereyan ettiğine bilmiyolar.

En çok da bu yakıyor içimi. Biri çıksa, sorsa da anlatsam olayları diye Allah'a yalvarıp duruyorum.

Ama yok...

İlerliyoruz içeri doğru. Görenler hakaret edip küfür ediyor; vurmak için peşimden koşuyor.

Gardiyanlar da müdahale etmeden öylece izliyorlar.

Daha girmeden koğuşa, kan içinde kalmış kiyafetlerimle müdürün karşısına çıkacağım birazdan.

Müdürün yanına gidiyoruz. O kadar çok yorulduğum ki bu hakaretlerden, bir an önce yatağıma uzanıp uyku uyumak istiyorum bir daha uyanmamak üzere.

Müdürün odasına girmek için izin istiyor gardiyan.

Nedense izin vermiyor, o kapının önüne geliyor.

Bağırıyor, çağırıyor.

"Götürün bu şerefsizi! Gözüm görmesin! 12 numaralı koğuşa götürün, akli başına gelsin. Görsün dünyanın kaç bucak olduğunu"

Ne var 12 numaralı koğuştaki acaba?

Ne göreceğim orada, ne ile karşılaşacağım?

Bilmiyorum...

12 numaralı koğuşun önüne geliyoruz. Gardiyanlardan biri kapıyı açarken diğeri kelepçeyi açıyor, suratıma tükürüyor. Kapıyı açtıktan sonra birer tokat atıp, tekme ile içeriye atıyorlar beni.

Tekmeyi ummadığım bir anda yediğim için yere yapışıyorum ve kaşım patlıyor, kan oluyor yer. Kalkmak istiyorum; ama kalkacak gücü bulamıyorum kendimde.

Ellerim tozlu, yüzüm donuk, saçım-başım dağınık, içim hep buruk...

"Alın bu iti, dikkat edin size de dokunmasın" diyor, gardiyanlardan biri. İçim nasıl da ağrıyor, bir bilseniz...

Bütün zayıf gücümü kullanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Yatağımin olduğu yere yürümeye çalışırken önce herkesin suratına bakıyorum tek tek. Sonra boş bir yatak aramaya koyuluyorum.

Ters ters bakan adamlar mı dersin, burnunu çekip "bura benim birader!" diyenler mi, bir şey yapacakmış gibi bakıp "Allah kurtarsın" diyenler mi...

Değişik değişik insanların olduğu bir yer bura.

Dedim ya hayatım boyunca korktuğum tek yer!

Boş bir ranzaya ilerlerken biri çelme atıyor ayağıma.

Zaten güçsüzüm, kuvvetsizim; ayağa kalkamıyorum. Olduğum yere yığılıp kalıyorum.

Sonra...

Sonra herkes üzerime çullanıp, tekme-tokat dövüyor beni.

Kaşım, gözüm, suratım falan hep patlıyor.

Yüzüm, gözüm, burnum kan içinde. "Az dövüp, bırakırlar" diyorum, kendi kendime; ama bunların bıraktığı falan da yok. Bir grup bıraksa öbür grup gelip dövmeye başlıyor.

Onlar bıraksa, diğerleri geliyor.

Uzun bir dayaktan sonra üstümü değişmeden yatağıma uzanıyorum. Beyaz çarşaflar kanıma bulansalar da umursamıyorum. Daha doğrusu takatim umursatmıyor. Uzun bir uykunun hayali ile uyumaya başlasam da takriben 15-20 dakika sonra üzerime buz gibi su döküyorlar kışın ortasında.

"Kalk ulan kalk, uyumaya mı geldin?! Teftiş var, duş alıp üstünü de deş. Hadi... Hadiii banyoya..." diyor, gardiyan.

Duş almak için banyoya giriyoruz.
Kapı falan yok. Kısa, krem renkli bir perde var sadece.
"Şey... Burda mı duş alacağım?" diyorum.

Yine bağırarak jopluyor beni.

"Dur, ne olur, yalvarırım vurma bana" desem de duymuyor gibi bütün takatiyle vuruyor.

Duřumu zar-zor aldıktan sonra koğuşa geçiyoruz tekrar. Bu defa kimse vurmuyor ama laflarıyla dövmekten beter ediyorlar beni.

"İt herif"

"İrz düşmanı hayvan herif"

"Sapık"

"Memleketin yüz karası"

Dayanamadım, konuşmaya başladım onlara.

"Değerli abiler, amcalar!

Sizin yerinizde ben olsam, vallahi ben de yaptığınızı yapar; döver, hakaret ederdim.

Anlıyorum, suçlandığım şey, iğrenç ötesi, terbiyesizliğin ve ahlaksızlığın daniskası.

Allah kimseyi bu duruma düşürmesin.

Allah şahit ki, ben suçsuzum. Mahkeme nasıl olduysa aleyhime karar verdi.

Ama Allah'ın izniyle inşallah sonraki mahkememde suçsuz olduğum çıkacaktır ortaya." dedim.

Yine hakaretler yağdırdılar tabii.

"Kes lan, kes! Hem suçlusun, hem güçlü.

Allah belanı versin senin, ne diyeyim?

İt herif!"

Yıkılan, kırılıp dökülen yüreğim bir kez daha kırılıyor.

Neyse ki dövmüyorlar bu defa. Fırsat bilip kılmadığım namazlarımın kazasını kılmak için çantamdan seccademi çıkarıyorum.

Yine rahat bırakmıyorlar.

"Ulan it herif, yaptığın işe bak be!

Nasıl bir köpeksin sen ya? Hem sapıklık yapıyorsun, hem de gelmiş burda namaz kılıyorsun!" diyorlar.

Ama ben yine de kılıyorum namazımı. Dualar ediyorum.

"Ey yüce kainatın yüce Rabbi Allah'ım!

Beyaz kıyafetleri kirlerinden arındırdığın gibi, beni yapmadığım bu suçtan arındır.

Ey bütün tuzak kuranların en hayırlısı!

Geceyi karanlıktan arındırıp, gündüzü çıkardığın gibi, beni işlemediğim bu suçtan sağ salim çıkar.

Hayırlı ve imanlı bir ölüm nasip et bana.

Amin" diyorum. Seccademi kaldırıp, çantama koyuyorum.

Korkuyorum.

Korktuğum için, çantam da bir de Kur'an-ı Kerim'imi çıkarıp okuyorum. Tabii yine laf atıyorlar.

Uzak bir köşeden; uzun saçlı, kısa boylu birinin, birine söylediklerini duyuyorum.

"Yahu, Ahmet! Sence de zitlık yok mu bu adamda? Tecavüzcü, sapık biri böyle bir şey yapar mı?

Namaz, Kur'an falan..?" diyor, diğerine. Diğer de

"benim korkum, bu adamın suçsuz çıkması. Neticede dövdük, küfür ettik falan..." diyorlar birbirlerine.

Sonra kısa olanı kalkıyor ayağa, bana doğru sakin sakin geliyor.

"Sen, kalk ayağa, anlat her şeyi! En başından ama! En ufak bir yalan sezersem, keserim seni Allahıma!" deyince sevindim bir an.

Çünkü beni, ilk defa adamakıllı dinleyecek biri çıkıyor, kendimi suçsuz olduğumu ispatlamam için fırsat tanıyor.

Ben ayağa kalkıp anlatmaya başlayınca koğuşun diğer sakinleri de yaklaşıyorlar yanıma ve dinlemeye başlıyorlar.

"Yatsi namazı için camiye gitmiştim. Namazımı kıldım, duamı ettim. Birkaç tanıdık kişilerle konuşuyordum, dolayısıyla vakit epey bi geçmişti.

Evime dönmek için yola koyuldum.

Camiiden hayli uzaktaydım. Bir ses işittim.

Ağlayan bir kadın sesi. Aynı zamanda yırtılan elbise falan. Bir an tedirginleştim.

'Ne oluyor yahu' dedim, kendi kendime ve sesin geldiği tarafa doğru gittim. Bir de ne göreyim! Şerefsizin biri, bacının birine tecavüz etmeye kalkışıyor. Zavallı kız, çırpınıp duruyordu.

Ben, adamı tuttuğum gibi, bütün kuvvetimle adamı duvara fırlattım.

Ben ona, o ban vuruyor. Birbirimize girdik anlayacağın.

İşin kötü yanı, üzerimdeki gömleğimi yırtmıştı aynı zamanda tırnakları ile yüzümü falan çizmişti.

Adam kaçtıktan sonra, kadın yere düşmüş olduğundan olsa gerek, bayılmıştı. Ben de hastane yakın olduğu için insanlık namına kucağımda taşıyıp hastaneye götürdüm.

O sırada kanlı olan başının kanları kıyafetime bulaşmış ben fark etmeden. Acile girdiğimde kızı aldıktan sonra, ne

oldu diyen tecavüze uğradığını söyleyince beni hemen polise teslim ettiler.

Ben, beni görgü tanığı olarak teslim ettiklerini zannettim.

Ama olay başkaymış.

Gömleğimin yırtık olması, yüzümde çiziklerin olması, fark edemediğim kanın da üzerimde bulunması, beni şüpheli olarak ele veriyordu.

Ben, her ne kadar "ben suçsuzum" desem de hiçbir fayda vermedi.

Diyeceksiniz ki, kız neden konuşmadı?

Kız öldü, abiler. Başını yere vurduğu için, beyin kanaması geçirmiş. Ne bir görgü tanığı, ne de bir kamera olmadığından ihale bana kaldı" dedim.

Biri kalkıyor "Amma da attın haaa!" diyor.

"Vallahi de billahi de atmıyorum, doğru söylüyorum" diyorum. Birkaç kişi inanmış gibi yapıp, "Allah yardımcın olsun, ne diyelim diyor"

"Eyvallah" diyorum.

Aralarında bir diğeri de "buna bir çözüm bulmak lazım. Bu böyle olmaz. Baksana sana da onca hakaret ettik. Hakkını helal et kardeşim" diyor.

"Eyvallah. Bilmiyorum nasıl bir şey yapmam lazım. En başta sizin de inanmadığınız gibi, kimse inanmıyor bana.

Aslında olayın vuku bulduğu yerde gören falan var mı diye soruşturabilsem, belki bir gören çıkar diye düşünüyorum.

Ben birine diyemiyorum git, öğren bakalım gören var mı, yok mu diye. Çünkü kimseler inanmıyor bana" dediğimde, biri çıkıyor

"ben araştırayım bi. Tanıdığım çoktur, senin için bakarız. İnşallah, suçsuzluğun ortaya çıkar en kısa zamanda" diyor.

(BİR HAFTA SONRA)

Çok şükür bir gören çıkmış. Müjdeyi bana veren koğuş arkadaşşıma sevinç gözyaşlarımla sarılıyorum.

Kadının biri görmüş, korkup, çekindiğinden polislere bildirmemiş.

Konuşmaya gidenler şahitlik yapması için ikna etmişler. Zor da olsa, kabul etmiş ve konuşmuş.

Çok şükür yarın mahkemeye çıkacağım sevinciyle geceyi geçiriyorum. Sabahın ilk ezanı ile namazımı kılıyor, dualarda bulunuyorum.

Gardiyanlar da beni tanıdıkları için, artık kızmıyorlar, dövmüyorlar.

Hatta sağ olsunlar, özür dileyip özel yemekler bile hazıradılar.

Tekrar arabaya biniyor, mahkemeye doğru gidiyoruz.

Bu defa, diğerikinden farklı. Bağlı olmam gereken ellerim açık. Üstelik susuz da değilim. Gardiyanlar, mutlu neticem için seviniyorlar.

Sohbetler ediyoruz, onlara hayatı; hayatımdan kesitler anlatıyorum.

Adliyeye yetişiyoruz. Arabadan inerken, gardiyanlara "ne olursa olsun, hayatı sevin. Ve ne zaman nerde olursanız olun, bir zulmü gördüğünüz ilk anda onu ellerinizle engelleyin. Kınayıcının kınamasından asla korkmayın!" diyorum.

Birbirimize sarsılıyoruz. Beni sevdiklerini söylüyor, tanıştıklarına memnun olduklarını dile getiriyorlar.

İnerken arabadan, tecavüze uğrayan kızın babası çıkıyor karşıma.

"Allah belanı versin, it herif" deyip, hakaretler yağdırıyor.

Zavallı adamcağız olaydan bihaber, bildikleri sadece mahkemenin ilk kararıyla sınırlı.

Çıkartıyor belinden silahı, 4-5 el ateş ediyor bana.

Yatarken yere kelime-i şehadet getiriyorum ve beni yanlış bir vasıfla tanıyan insanların hüznüyle veda ediyorum dünyaya.

Biz Hangisini İstiyoruz?

Ebû Süfyân'ın Mekke'ye çıkardığı kervanı bütün Mekkeliler hazırlamıştı. Hatta kadınlar bile katılmıştı. Kervanın reisi Ebû Süfyân, yardımcısı da Amr b. Âs idi. 30-40 kadar da kervan muhafızı vardı.

Hz. Peygamber; Talha, Ubeyde ve Saîd b. Zeyd'i kervanın hareketini gözetmeye yollamıştı. Havrâ'ya vardılar ve kervanın Sûriye'den döndüğünü öğrendiler. Medine'ye haber uçurdular. Fakat onlardan haber gelmeden önce Hz. Peygamber, ashâbı toplayıp onlarla istişare etti. Bu kervandaki malları Kureyş, yarın müslümanlara karşı kullanacaktı. Onun için tedbir almak lazımdı. Ashab ve Ensar tereddüt içindeydiler. Ne yapmak lazımdı, kimse bilmiyordu.

Ebû Süfyân'a gelince: Müslümanlar kervanın hareketine mani olacakları haberini almıştı. Kervanda ancak 30-40 muhafız vardı. Bu hal karşısında korktu. Damdam b. Amr-ı Gıfârî'yi ücretle tutarak feryatçı sıfatıyla Mekke'ye gönderdi. Kureyş'e; kervanın tehlikde olduğunu, imdada koşmalarını söyleyecekti. Muhammed (sas) yolu kesti, mallarınız elden gidiyor, yetişin diyeceki. Ebu Cehil bunu duyunca derhâl Kâbe'nin yanında halkı imdada koşmaya teşvike başladı. Halkın kanını kabartacak sözler söylüyordu. Bu yüzden de Kureyş'ten hemen herkes gidiyordu. Kendi gidemeyen kimseler ise yerine adam gönderiyordu.

Hz. Peygamber Ramazanın sekizinde Medine'den çıktı. Muhacirlerin beyaz sancağı Mus'ab b. Umeyr'de idi. Evs ve Hazreçlilerin de birer bayrağı vardı. Toplam 305 kişiydiler. Safra yakınındaki Zefirân denilen yere geldiklerinde Kureyş'in Mekke'den butik bir ordu ile gelmekte olduğunu öğrendiler. O zamana kadar Kureyş'in bu harekelerinden haberleri yoktu. Onlar kervanın hareketine mani olmak için yola çıkmışlardı, savaş maksadıyla yola çıkmış değillerdi. Bu haber üzerine meselenin rengi değişti. Koca Mekke ordusuna karşı nasıl duracaklardı? Medine'ye dönmek de olmazdı. Çünkü böyle bir karşılaşmadan kaçarak dönünce gerek Kureyş ve gerekse Medine'deki yahudiler Müslümanlar hakkında neler demezler ve neler yapmazlardı ki...

Hz. Peygamber bu yeni durum karşısında ashâbıyla istişare yaptı. Hz. Ebûbekir ve Ömer fikirlerini söyleyerek Hz. Peygamberi teyit ettiler. Sonra Mikdâd kalkarak: -- Ya Resulellah, dedi. Allah'ın emrettiği yolda devam et, biz sana tâbîyiz, itâat ederiz. Biz, Israiloğullarının Musa'ya dendiği gibi sana "Sen git de Rabbinle birlikte savaş, biz burada duracağız, demeyiz. Biz senin sağında, solunda, önünde, arkanda savaşırız."

Ensar, akabe bîatinde Peygamber kendi memleketlerine gelirse O'nu canları gibi koyacaklarına söz vermişlerse de Medine dışında savaş ederiz diye bir sözleri yoktu. Bundan dolayı onların fikirlerine müracaat etmek, bu hususta onların fikirlerini sormak lazımdı. Hz. Peygamber "Sizler fikirlerinizi söyleyiniz" dedi. Ensar'dan Sa'd b. Muâz "Ya Resulellah, bizleri mi kastediyorsun?" dedi. Hz. Peygamber "Evet" deyince, şu sözleri söyledi: "Ya Rasulellah! Biz sana inandık. Allah tarafından getirdiğin şeylerin hak olduğuna itimad ve itikad ettik. Sana tâbî olduk. Artık siz ne derseniz emrediniz. Seni gönderen Allah hakkı için eğer denize girersen seninle beraber biz de gireriz. Hiçbirimiz geri kalmayız. Biz, düşmana karşı varmaktan çekinmeyiz. Savaş vaktinde geri dönmeyiz. Sabrederiz ve sadakatten geri ayrılmayız. Allah'tan dilerim ki, bize memnun olacağın işler nasip etsin. Hemen, Allah'ın bereketin den dileyerek istediğiniz tarafa gidelim."

Hz. Peygamber bu sözlerden çok memnun oldu. Fakat Hz. Ebûbekir, Hz. Ömer, Mikdad ve Sa'd b. Muâz'ın söyledikleri sözler, Efendimizle beraber Medine'den çıkmış olanların hepsinin söylemek istediğini ifade etmiyordu. Çünkü bir kısmı savaştan hoşlanmıyordu. Hatta bu konuda karşı bile çıkıyordu. Çünkü savaşa hazır değillerdi. Hem sadece kervanı koruyan güçsüz bir toplulukla karşılaşmak üzere çıkmışlardı. Ama Kureyş'in süvari ve yaya olarak bütün güçleri ile birlikte savaşmak üzere geldiğini öğrenince; yiğitlerinin, erlerinin de orda bulunduğunu anlayınca düşmanla karşılaşmaktan şiddetle nefret ettiler. Bütün bu isteksizliklerine rağmen Allah sebepler yarattı, şartları hazırladı ve hak ile batılı karşı karşıya getirdi.

Örneğin, Allah, kervanı engellemek için çıkan Müslümanların haberini Ebû Süfyân'a ulaştırdı ve Müslümanların müşriklerle karşılaşması için Ebû Süfyân'a kervanı kurtarmayı ilham buyurdu. Kervan, yolunu değiştirince müslümanlar da geri dönemeyecekleri için mecburen savaşmak zorunda kaldılar. Medine'ye dönemezlerdi çünkü böyle bir karşılaşmadan kaçarak dönünce gerek Kureyş ve gerekse Medine'deki yahudiler Müslümanlar hakkında neler demezler ve neler yapmazlardı ki...

Peki, Allah bu savaşı neden murad ediyordu?

Bazı kabileler müslüman olmamış, bekliyorlardı. Diyorlardı ki "Bekleyelim, görelim... Muhammed (sas) gerçekten bir peygamberse Allah O'nu destekleyecektir ve Kureyş'e de galip getirecektir. Bekleyelim, görelim... Ebrehe'yi gördük. Yetmiş bin civarında bir orduyla geldi. Haklı olmadığı için Allah onu desteklemedi, onu yok etti. Kureyş'i ona galip getirdi. Muhammed (sas) bir savaşın bakalım. Eğer Kureyş galip gelirse O'nun da hak olmadığını, peygamber olmadığını, Allah'ın O'nu desteklemediğini anlarız. Ama eğer O, Kureyş'e galip gelirse o zaman; Allah'ın onu desteklediğini görürüz, gerçek bir peygamber olduğu anlaşılır. Rüşünü ispat etsin de ondan sonra O'na iman ederiz." İşte, kabileler bu olayı bekliyordu. Allah da istiyordu ki, Müslümanlar galip gelsin, tüm dünyada bir izzet ve şeref kazansınlar. Böylece Müslüman olmak isteyen islama koşsun.

Gerçekten de Allah cc bir savaş yapılmasını irade etmişti. Hak ile batıl arasında bir savaş olsun istiyordu. Hakkın gerçekleştirilip yerleştirilmesini, bâtilin silinip yok edilmesini irade buyuruyordu. Kâfirlerin kökünü kazıyıp ölenleri öldürmek, canlı kalanları esir etmek, büyüklerini zelil kılmak, kudretlerini yıkmak istiyordu.

İslam sancağını yükseltmek, Allah kelimesini üstün kılmak ve Allah nizamına uygun olarak yaşayan müslüman topluluğunu yer yüzünde hakim kılmak ve Allah'ın yer yüzündeki ulûhiyetini bunların eliyle yerleştirip, putların putçuluğunu kökten yıkıp atmak istiyordu. Ama bunun kendiliğinden değil de hak ederek, çalışarak, alın teri dökerek, yorularak olmasını hem savaş meydanlarında hem de pratik hayatta cihadın zorlukları ile karşılaşılarak bunu hak etmelerini istiyordu.

Arabistan'da Mekke ile Medine iki süper güç idi. Fakat Medine tarımla uğraştığı için Arabistan'la doğrudan ilişkisi yoktu. Mekke ise, ticaretle geçiniyordu ve tüm Arabistan'ın ekonomi merkeziydi. Herkes putlarını oraya getiriyor, Kâbe'ye koyuyor, putlara ait ziyaretlerini hac mevsiminde yapıyorlardı. Böylece Mekke'de panayır kurulmuş oluyordu. Bu bakımdan Medine, Mekke ile yarışacak durumda değildi. Savaşın kazanılması halinde ise asıl gücün Medine'de olduğu anlaşılacak ve araplar islamiyetle daha çok meşgul olacaklardı. Bu yüzden Allah, Medinelilere silahlı taifeyi murad buyurmuş ve nasip etmiştir.

Peki, Allah'ın iradesi olmasaydı ve Medineliler de kervanı engellemekte başarılı olsaydı ne olacaktı?

Medinelilerin kervanı engelleyip malları ele geçirmeleri onları büyük bir maddi sıkıntıdan kurtaracaktı. İki yıldır çektikleri sıkıntı, kervanla giderilecekti. Engelleme, çok daha kolay ve çok daha basit olacaktı. Fakat bu, geçici bir çıkar olacaktı. Bunun Medinelilere kazandırdığı bir şey olmayacaktı. Üstelik kervanı engelleyip yağmalamak söz konusu olunca inanan ve inanmayan bütün Medineliler katılacaktı. Birden büyümüş olacaklardı sonra (hesaplarında olmayan) düşmanla karşı karşıya gelindiğinde çoğu karşı tarafa geçecekti.

Oysa savaş söz konusu olunca gerçek müminler ortaya çıkacak ve kaç kişi oldukları belirlenecekti. Ayrıca yağmalama, Arabistan'da Medineliler için iyi bir durum olmayacaktı. Arap kentlerinin yağmalanması için Mekkelilerin etrafında toplanabilirlerdi. Oysa, savaşı kazandıkları zaman Medineliler süper gücü yenmiş ve artık süper güç adayı olacaklardı. Neticede Allah'ın iradesi dahilinde, islam ordusu ile müşrik ordusu karşı karşıya geldi. İslam ordusu sayıca çok az olmasına rağmen müşriklere galip gelmiş, bâtila İbrahim as'ın baltası ile vurmuş ve putçuluğun yer yüzünde yeri olmadığını kılıcıyla haber vermiştir.

Peki, bugün bizler hayatımızdaki bedir savaşımızda iki taifeden hangisini arzu ediyoruz?

Evlilik dünyamızdaki bedir savaşımızda, Ebû Süfyân'ın kervanına benzeyen geçici dünyalık metalleri mi; yoksa şevketli bir orduya (nefse, şeytana) galip gelmesi sonucunda ebedî bir saadeti mi arzuluyoruz?

Eğitim dünyamızdaki bedir savaşımızda, Ebû Süfyân'ın kervanına benzeyen diplomayı mı; yoksa şevketli bir orduya (tembelliğe) galip gelmesi sonucunda ilimli, ilmiyle âmil bir hayatı mı arzuluyoruz?

Ekonomi dünyamızdaki bedir savaşımızda, Ebû Süfyân'ın kervanına benzeyen haksız kazançları mı; yoksa şevketli bir orduya (haram kazanç hırsına) galip gelmesi sonucunda helal kazançlı bir yaşamı mı arzuluyoruz?

Sosyal hayatımızdaki bedir savaşımızda, Ebû Süfyân'ın kervanına benzeyen erdemsiz, ahlaksız bir hayatı mı; yoksa şevketli bir orduya (kötü ahlaka) galip gelmesi sonucunda erdemli, ahlaklı bir hayatı mı arzuluyoruz?

Sabah Namazının 10 Faydası

Sabah namazının diğer namazlara nisbeten çok faydaları ve sırları vardır. Bu faydalara göz atan biri, sadece bir faydasının bile kişinin gayretini ve azmini harekete geçirmesine yeterli olacağını; kişiyi uykudan uyandıracığını, yatağını terk ettireceğini, gayret ve heyecanla evinden çıkartacağını görür. Tabii bu faydalar, sabah namazını camiide cemaatle kılmakla elde edilebilir.

Sabah namazını camiide cemaatle kılmanın faydaları:

1) Allah'ın Koruması Altında Olur

Cündüb İbni Süfyân radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

Sabah namazını kılan kimse Allah'ın himâyesindedir. Allah, bizzat himâyesinde olan bir konuda sizi sorguya çekmesin. Allah, himâyesindeki bir konudan sorguya çektiği kimseyi cezalandırır, sonra da onu yüzüstü cehenneme atar." (Müslim, Mesâcid 262; Tirmizî, Salât 51, Fiten 6; İbn Mâce, Fiten 6)

Hadiste sabah namazının zikredilmesinin sebebi, bu vakitte kalkmanın güçlüğü ve güneş doğmadan uyanmış olmanın faziletinden dolayıdır. Hadisin bir başka rivayetinde "cemaatle kılma" kaydı da bulunmaktadır ki, sevabı çok ve fazileti yüksek olan budur. Sabah namazı vakti, insanların ihtiyaçlarını temin için yeryüzüne yayılmaya başlayıp, Allah'tan rızık talep ettikleri bereketli bir zamandır. Bu vakti uyku ile geçirmek, dinimizde hoş karşılanmamıştır. Bu sebeple müslümanlar, sabah erken kalkmaya, çok büyük önem verirler. Sabah erken kalkmak rızık için olduğu kadar, sağlık ve sıhhat için de önemlidir. Bir çok hastalığın, özellikle beyin ve sinir sistemi, kalb ve damar hastalıklarının teşekkül etmemesi veya mevcutların artmamasına erken kalkmanın ne derece fayda sağladığını, günümüzde mütahassis tabibler de ifade ve tavsiye etmektedir.

Allah'ın himâyesinde olmak, O'nun kefâlet ve teminatı, koruması altında olmak anlamına gelir. Bu hem maddi hem manevi bir himâyedir. Çünkü, rızık talebi için erken bir vakitte kalkmış ve aynı şekilde erken bir zamanda Allah'ın emri olan ibadeti cemaatle yerine getirerek, Allah'a dua ve niyâzda bulunmuştur. Böylece Allah'ın rızasına, hoşnutluğuna nâil olmuştur ki, bir mü'min için bundan daha kıymetli bir merteye olamaz.

Bir himâyeden dolayı, Allah'ın kişiyi sorguya çekmesi ise, böyle bir sorgulamada bulunduracak işler yapması ve Allah'ın hoşnut olmayacağı bir davranış içinde bulunması sebebiyledir. Allah'ın Resûlü bizi bu gibi hallerden sakındırmakta ve O'nun koruması ve güvencesinden mahrum kalmanın sonunun cehennem ateşi olduğunu hatırlatmaktadır. Bu gibi tehditler, bir haramın işlenmesi, Allah'a verilen bir ahitten, bir sözden cayılması sonucu olur. O halde müslümanlar, Allah'la yaptıkları ahitleri yerine getirmelidirler. Müslüman olmak, İslâm'ı kabul etmek, Allah'la ahitleşmek, O'nun emir ve yasaklarına uymak anlamına gelir.

2) Gece İbadet Yapmış Gibi Sevap Alır

Osman İbni Affân radiyallahu anh şöyle dedi:

- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i:

"Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir". (Müslim, Mesâcid 260)

Hz.Osman'ın bu rivayetine göre, yatsıyı cemaatle kılan kimsenin kazanacağı sevap, cemaatle kılındığı zaman zaman gece yarısına kadar namaz kılmakla kazanacağı sevaba eşittir. Veya gecenin yarısını namazla, zikirle ve teheccüde geçiren kimsenin kazanacağı sevaba denk sevap kazanır. Yatsı namazıyla birlikte sabah namazını da cemaatle kılsa bütün gece namaz kılmış, zikir çekmiş ve teheccüde kalkmış gibi sevap kazanır. Müslim'in rivayet ettiği hadise göre, sabah namazını cemaatle kılan kimse, bütün gecenin sevabına kavuşur. Çünkü sabah namazına kalkmak ve o saatte cemaate gitmek, yatsı namazından daha zordur.

3) Münafıklıktan Kurtulur

Ebû Hüreyre radiyallahu anh 'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Münafıklara sabah ve yatsı namazından daha ağır gelen hiçbir namaz yoktur. İnsanlar bu iki namazda ne kadar çok ecir ve sevap olduğunu bilselerdi, emekleyerek de olsa cemaate gelirlerdi." (Buhârî, Mevâkîf 20, Ezân 34; Müslim, Mesâcid 252. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 47; Nesâî, İmâmet 45; İbni Mâce, Mesâcid 18)

Birisi uykunun tatlı olduğu vakte diğeri de yorgunluğun galip geldiği vakitlere rastlayan bu iki vakit namaz ikisinin bu iki gaflet halini yenmesi karşılığında sevabı da arttırılmıştır ki müslüman her vakit namazında olduğu gibi bilhassa bu iki vakitte de cemaate devam etmelidir ki bilinç ve şuur yenilemesi gün boyu devam etmiş olsun değilse iki yüzlü

insanlara ağır gelen bu iki vakitte cemaate gitmemeyi alışkanlık haline getirenler Allah korusun onlara benzemiş olurlar kişi kime benzerse onlardan olacağına göre benzeyeceğimiz kimse ve kişileri iyi tesbit edip en güzel örneklerle uymaya çalışmalıyız.

4) Kıyamet Gününde Tam Bir Nura Sahip Olur

Büreyde radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Nebî sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Karanlık gecelerde mescidlere yürüyerek giden kimselere, kıyamet gününde tam bir nura kavuşacaklarını müjdeleyiniz." (Ebû Dâvûd, Salât 50; Tirmizî, Salât 166. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mesâcid 15)

Bu hadiste dikkatimizi çeken husus, uzaklık ve yakınlık farkı gözetmeden karanlık gecelerde mescidlere yürüyerek gidenlerin büyük ecir ve sevaba nâil olacaklarının müjdelenmesidir. Kıyamet gününde nura kavuşmak, mü'minlerin yüzlerinin aydınlık olması, dolayısıyla cenneti hak etmeleri anlamına gelir. Çünkü nur ve aydınlık cennetin, zulmet ve karanlık cehennemın simgesidir. Peygamberimizin sözleri şu âyetlerin bir özetidir: "O gün onların nuru, önlerinden ve yanlarından koşar. Derler ki: Rabbimiz nurumuzu tamamla, bizi bağışla, çünkü sen her şeye kadirsin" (Tahrim 66/8) "O gün münâfık erkekler ve münâfık kadınlar sūr'atle cennete gitmekte olan mü'minlere derler ki: Ne olur bize bakın da sizin nurunuzdan bir parça alalım" (Hadid 57/13)

Karanlıkta kılınan namazlar, sabah ile yatsı namazlarıdır. Çünkü bu namazlar için camiye gitmek, diğer namazlardan daha zordur. Zira her iki namaz uyku vaktine rastlamaktadır.

5) Allah Katındaki Melekler, Kendisine Şahitlik Yapar, Kendisine Dualarda Bulunurlar

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Birtakım melekler geceleyin, diğer birtakımı da gündüz vakti birbiri ardınca gelip sizin aranızda bulunurlar. Onlar sabah namazı ile ikindi namazında bir araya gelirler. Geceleyin aranızda kalmış olanlar Allah'ın huzuruna çıkarlar. Allah Teâlâ, kullarının halini çok iyi bildiği halde, meleklerle:

-Kullarımı ne halde bıraktınız? diye sorar. Melekler:

-Onları namaz kılarken bıraktık; yanlarına da namaz kılarken varmıştık, derler." (Buhârî, Mevâkîf 16, Tevhîd 23,33; Müslim, Mesâcid 210. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 21)

Sabah ve ikindi vakitlerini ve bu vakitlerin namazını daha faziletli kılan sebeplerden biri, belki en önemlisi, bu namazlarda meleklerin de hazır bulunmaları ve Allah'ın mü'minlere bir lutfu olmak üzere, onların güzel hallerine meleklerin Cenâb-ı Hak'ın huzurunda şahitlik etmeleridir. Mü'minlerin birbiri hakkında şahitlik etmeleri, lehinde şahitlik edilen kimse için Allah katında rahmet vesilesi olduğuna göre, meleklerin şahitliği öncelikle ve daha çok rahmete nâil olmanın vesilesidir.

Allah Teâlâ'nın ilmi her şeyi kuşattığı ve hiçbir şey O'nun bilgisi dışında olmadığı halde, yeryüzünden huzuruna çıkan meleklerle "Kullarımı ne halde bıraktınız?" diye sormasının bazı hikmetleri üzerinde durulmuştur. Bunlardan biri, kendisine ibadet eden, saygı gösteren, emir ve yasaklarını dinleyen kullarının kıymetini, merhamet ve mağfirete lâyık olduklarını kullarına göstermesidir. Bir başka hikmeti ise, şu âyetteki gerçeği meleklerle göstermesidir. Cenâb-ı Hak, Âdem aleyhisselâm'ı yarattığında melekler kendisine: "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz" demişler, Allah Teâlâ da: "Şüphesiz ben sizin bilmediklerinizi bilirim" buyurmuştu. (Bakara 2/30) İşte Allah Teâlâ, yeryüzündeki mü'min kullarının da tıpkı gökyüzündeki melekler gibi kendisinin emir ve yasaklarına itaat ve O'nu zikir ve tesbih etmelerine melekleri şahit kılarak, daha önceki zanlarında yanıldıklarını onlara göstermiş olmaktadır.

6) Güneş Doğana Kadar Zikirle Meşgul Olursa, Hac ve Umre Sevabı Alır

Enes b. Malik' ten (r.a.) rivayet edilen bir hadiste Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Kim sabah namazını cemaatle kılar, güneş doğana kadar Allah'ı zikreder ve sonra iki rekât namaz kılsa, o kimseye hac ve umre sevabı vardır. Enes; Peygamber'in (s.a.v.) üç kere, tam hac ve umre vardır dediğini söyledi." (Tirmizî, 586)

Nafile hac ve umre sevabı gibi muhteşem müjdelere nail olmak için yapılacak ibadet sadece iki rekât namaz kılmaktır. Bunun için biraz gayret etmek yeterlidir.

Zaten sabah namazını kılan ve abdestli olan bir mümin, sünnete uygun bir şekilde tesbihatını ve duasını yapar, bir miktar Kur'an, hadis veya tefsir okursa mekruh vakit çıkmış olacak, iki rekât namaz kılınca da hadiste belirtilen müjdeye kavuşmak mümkün olacaktır.

7) Dünyada Dengi Olmayan Ganimetleri Elde Eder

Ömer b. Hattab'tan (ra) rivayet edildiğine göre, Peygamber (sav) Necid tarafına birmüfreze göndermişti de onlar pek çok ganimetler elde ederek geri dönmüşlerdi. Bunun üzerine i müfrezede olmayan bir kimse dedi ki: "Bu müfrezeden daha çabuk dönen ve daha çok ganimetle gelen bir müfreze görmedik." Bunun üzerine Rasûlullah (sav) buyurdu ki: "Dikkat edin! Ganimet bakımından daha hızlı bir topluluğu size göstereyim mi? Bir topluluk ki, sabah

namazında hazır bulunup sonra oturup güneş doğuncaya kadar Allah'ı zikredenler. İşte bunlar: Dönüşü çabuk, kazancı bol olan cemaattir." (Tirmizi, Deavat, 108)

8) Sabah Namazının Sünnetini Bir Ganimet Olarak Elde Etmiş Olur

Âişe radiyallahu anhâ'dan rivayet edildiğine göre Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Sabah namazının iki rek`at sünneti, dünya ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır." (Müslim, Müsâfirîn 96)

Bu hadiste sabah namazının iki rekat sünnetinin önemi anlatılmaktadır. Bu hadisten öğrendiğimize göre Peygamber Efendimiz (sav) sabah namazının sünnetini hiç terketmemiş, buna verdiği değeri diğer nâfile namazların hiçbirine vermemiş ve bu namazı dünya ve dünyadaki her şeyden daha üstün ve hayırlı saymıştır. Hatta "Sizi atlılar kovalasa bile yine de sabah namazının iki rekat sünnetini bırakmayın." (Ebû Dâvûd, Tatavvu 3; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 405) diye emretmek suretiyle, sadece normal zamanlarda değil, yolculukta, tehlikli zamanlarda bile bu iki rekat sünnetin kılınmasını tavsiye etmiştir. Her ne pahasına olursa olsun sabah namazının sünnetini kılmayı tavsiye etmekle Resûlullah Efendimiz bu namazın önemini göstermiş, onu kılan müslümanın kazanacağı sevabın çok büyük olduğunu anlatmak istemiştir.

9) Cehennemden Kurtulur, Cennete Girer

Ebû Züheyr Umâre İbni Ruveybe radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şöyle buyururken işittiğini söyledi:

"Güneş doğmadan ve batmadan önce namaz kılan bir kimse cehenneme girmeyecektir." Resûl-i Ekrem bu sözüyle sabah ve ikinci namazlarını kastetmişti. (Müslim, Mesâcid 213-214. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 9)

Güneş doğmadan önce kılınan namaz, sabah namazıdır. Güneş batmadan önce kılınan ise ikinci namazıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, biri uykunun en derin saatinde diğeri günün yorgunluğunun ve çarşı pazarın en yoğun vaktinde kalkıp camiye gitmek, diğeri namaz vakitlerine göre daha zordur. Zor olanı başarmanın daha faziletli olacağında şüphe yoktur. Bu durum Kur'an'ın şu âyetleriyle daha iyi anlaşılır: "Geceleri pek az uyurlar, seherlerde istiğfar ederlerdi" (Zâriyât 51/17-18) "Kendilerini Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan, zekât vermekten ticaretin ve alışverişin alıkoymadığı insanlar" (Nûr 24/37)

10) Kıyamet Gününde Allah'ı Görmeyi Hakkeder

Cerîr İbni Abdullah el-Becelî radiyallahu anh şöyle dedi:

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında idik. Dolunay halindeki aya bakarak şöyle buyurdu: "Siz şu ayı güçlük çekmeden gördüğünüz gibi, Rabbinizi de açıkça göreceksiniz. Güneş doğmadan ve batmadan önceki namazları kaçırmamak elinizden geliyorsa, kesinlikle kaçırmayıp kılınız." (Buhârî, Mevâkîr 16, Tefsîru sûre (50) 2, Tevhîd 24; Müslim, Mesâcid 211)

Allah'ın görülmesinin, cennet ehlinin mazhar olacağı en büyük nimet olacağı belirtilmiştir. Nitekim sadedinde olduğumuz hadis, Allah kendini gösterdiği müddetçe cennet ehlinin diğeri nimetlere iltifat etmeyeceğini belirtir. Bu iltifat etmeme hali, rü'yetin onların hepsinden üstün bir nimet olduğunu ifade eder.

Bu faydalardan her biri; bizi uykudan ve tembellikten uzaklaştırmaya değer niteliktedirler.

Müezzin "Namaz uykudan hayırlıdır" diye nidada bulunduğunda, nefsimizle mücadele edip o sıcacık yataklarımızdan kalkıp, camide namazımızı cemaatle kıldığımızda, belli bir süre sonra namazlarımızdan zevk almamız, huşuyu elde etmemiz kaçınılmaz olacaktır. Öyle ki, her sabah namazımızı camiilerde kılma arzumuz olacaktır.

O huşuyu, huzuru, zevki dil anlatamaz. Herhangi bir açıklamayla onu ifade edemeyiz. Namazın zevkini, içindekilerin tadını aldığımız zaman bir daha sabah namazını bırakamayız. Sabah namazını cemaatle kılabilmek için daha hırslı olacağız. Günler geçtikçe daha çok önem gösterecek, daha çok rağbet edeceğiz.